

Suar 17 tinta

● Centre de Formació d'Adults
Baix Montseny



Sumari

Juan Ramón Jiménez Formació instrumental II _____	2
Countries and People from all over the world Anglès _____	4
Animals en perill d'extinció Dibuix i pintura _____	11
Cuines del món Català oral I A _____	14
Un dia qualsevol Català oral I B _____	18
Nuestras poesías Castellano elemental _____	20
Oficis que es perden Formació instrumental III _____	22
Visions des de La Batllòria Formació instrumental C _____	27
Suquet electrònic Informàtica _____	28
Qüestionari d'inici de curs Graduat en educació secundària _____	30
Una història de cine Accés a CF de grau mitjà i superior Accés a la universitat _____	32
Una nova llengua, una nova realitat Curs d'acollida adreçat a dones novingudes _____	35
Col·laboracions _____	36
Nosaltres Formació instrumental A _____	38
Informació del Centre _____	41

Presentació

En la presentació del *Suar Tinta* del 2006, us avançava que des de l'Ajuntament treballarem continuadament en la millora de les prescripcions formatives. La formalització d'aquests avenços s'ha concretat, per exemple, en l'edició del *CLIP de l'Educació Permanent*, una publicació trimestral que recull de manera integrada tota l'oferta formativa municipal, facilitant la informació i la selecció de cursos, tallers, seminaris, etc, sigui quin sigui l'equipament on es duguin a terme. Un altre front que pren força és el de la formació ocupacional; és remarcable la segona edició del *Curs de treballador/a familiar* que capacita professionals per oferir atenció a persones i famílies en el seu domicili, que per raons de salut o socials no poden fer les activitats quotidianes en condicions òptimes, millorant així la seva qualitat de vida.

Suar tinta, el nom d'aquesta revista, expressa molt bé l'esforç que representa dedicar un temps a formar-se, quan sovint es tenen altres obligacions laborals, familiars, socials... Tanmateix, cada vegada més, tinc la impressió que les persones que prenen la decisió d'ampliar coneixements no ho fan només en clau d'esforç, de camí ineludible cap a l'assoliment d'un lloc de treball, cap a la millora competitiva per assolir un estatus social remarcable... sinó en el convenciment personal que aprendre, estudiar, adquirir fonaments, compartir escola amb altra gent... és la millor manera de reforçar la pròpia evolució individual. Cal reconèixer aquest compromís generós que, indubtablement, eleva també el nivell cultural, formatiu i professional del conjunt de la comunitat celonina i baixmontsenyenca. Per això, des d'aquestes ratlles, vull agrair a tothom que creu en el valor de la formació i que, a més, "predica amb l'exemple", la dedicació, l'interès i el treball.

Joan Castaño i Augé
Alcalde

Staff

Suar Tinta núm 17 Abril 2007

Revista del Centre de Formació d'Adults Baix Montseny
Ajuntament de Sant Celoni
Torras i Bages, 12, 1r - 08470 Sant Celoni (Vallès Oriental)
Tel. 93 864 12 25 - Fax 93 867 20 62
cfadults@santceloni.cat
www.santceloni.cat

La revista s'ha elaborat a partir dels textos i col·laboracions dels alumnes del Centre, als quals agraiem la seva participació.

Aquesta és una revista plural, on tots els autors poden expressar lliurement les seves opinions. Per tant, les valoracions i judicis dels diferents articles pertanyen als seus autors, i no han de ser necessàriament compartides per l'equip de redacció ni pel Centre.

Portada: Isabel Comas Colomé
Disseny Gràfic: Habemus.cat (Cesc Cruzate)
Impressió: Gràfiques Arco

Juan Ramón Jiménez

Formació instrumental II

El passat mes de desembre es van complir cinquanta anys de l'atorgament del Premi Nobel de Literatura al poeta espanyol de la generació del 98, Juan Ramón Jiménez. Per tal de commemorar aquest esdeveniment, les alumnes de Formació instrumental II han recopilat fragments tant de les seves obres en prosa com de la seva obra poètica.

Juan Ramón Jiménez Montecón nasce en Moguer (Huelva) el 24 de diciembre de 1881. Estudia en el colegio de jesuitas del Puerto de Santa María y, más tarde, la carrera de Derecho en la Universidad de Sevilla. Muy pronto el quehacer poético le absorbe, publicando sus primeras poesías en revistas literarias. Atraído por el ambiente cultural de la capital, viaja a Madrid, donde publica sus dos primeros libros: *Ninfas y Almas de Violetas*. Tras la muerte de su padre regresa a Moguer y allí ven la luz nuevas obras: *Arias tristes*, *Jardines lejanos*. En 1916 contrae matrimonio con Zenobia Camprubí. A raíz de la guerra española del 36 salen de España para siempre y se instalan en Puerto Rico. En 1956 se le concede el premio Nobel de Literatura, tan sólo unos días antes de la muerte de Zenobia. Juan Ramón Jiménez morirá dos años después en San Juan de Puerto Rico, el 29 de mayo de 1958.

Ramona Caparros



NOVIA DEL CAMPO AMAPOLA

Novia del campo, amapola,
que estas abierta en el trigo
amapolita, amapola,
te quieres casar conmigo?
Te dare toda mi alma,
tendrás agua y tendrás pan.
Te dare toda mi alma,
toda mi alma de Galán.
Tendrás una casa pobre,
yo te querré como un niño,
tendrás una casa pobre,
llena de sol y cariño.

yo te labraré tu campo,
tú iras por agua a la fuente,
yo te regaré tu campo
con el sudor de mi frente.
Amapola del camino
reza como un corazón
yo te haré cantar al son
de la rueda del molino;
yo te haré cantar, y al son
de la rueda dolocida
te abriré mi corazón,
¡amapola de mi vida!
Novia del campo amapola,
que estás abierta en el trigo;
amapolita, amapola,
¿te quieres casar conmigo?

AIXA DRIS

Basilisa

PLATERO

Platero es petitino, peludo, suave, tan blando por fuera, que se diría todo de algodón, que no lleva huesos. Sólo los espejos de azabache de sus ojos son duros cual dos escarabajos de cristal negro.

Lo deajo suelto y se va al prado y acaricia tíbiamente con su hocico, rozándolas apenas, las florecillas rosas, celestes y gualolas... Lo llamo dulcemente: ¡Platero! y viene a mi con un trotecillo alegre que parece que se ríe, en no se que cascabello ideal...

Come cuanto le doy. Le gustan las naranjas mandarinas, las uvas moscateles, todas de ámbar; los higos morados con su cristalina gotita de miel...

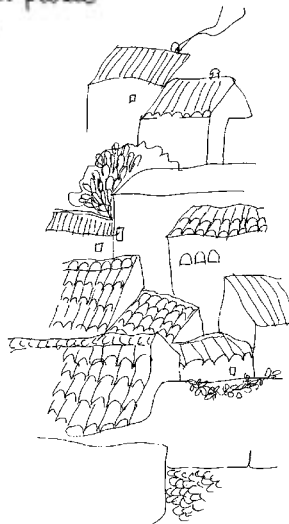
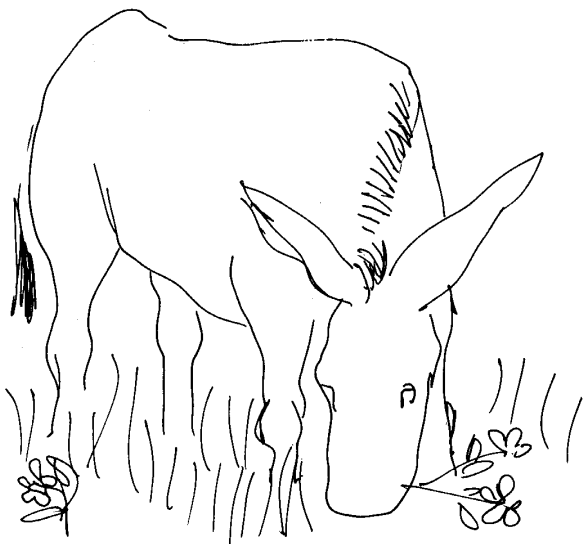
Es tierno y mimoso igual que un niño, que una niña... pero fuerte y seco por dentro, como de piedra. Cuando paseo sobre él, los domingos, por las últimas callejas del pueblo los hombres del campo vestidos de limpio y despaiciosos, se quedan mirándolo:

-Tien' aseco...

Tiene acero. Acero y plata de luna al mismo tiempo.

Isabel Ramires Plamandés

Juanara Rodriguez Gazpaco



QUE ALEGRE SE PONE EL RIO

¡Qué alegre se pone el río cuando la noche se va! Todo canta en sus orillas la dulzura matinal.

Aún la luna está alumbrada y rosa sobre el mar... Aún en el agua es de noche, en el cielo azul aún tiemblan las estrellas de cristal.

El naciente se ha encendido, el campo es una rosa en paz, alejando con los verdes del alba primaveral.

Pronto todas las floridas variedades se llenarán de bocas llenas de rosas, de aplausos de soledad...

¡Goza el viento en los pinares, es de oro el cañaveral, flores... lagrimas... no, flores! ¡y todo porque tu estás!

Ruiseñor de las orillas. ¡oh dulzura matinal! ¡que alegre se pone el río cuando la noche se va!

Ana San Miguel
Carmen Ramirez

ABRIL

El chamariz en el chopo.
¿y qué más?
El chopo en el cielo azul.
¿y qué más?
El cielo azul en el agua.
¿y qué más?
El agua en la hojita nueva.
¿y qué más?
La hojita nueva en la rosa.
¿y qué más?
La rosa en mi corazón
¿y qué más?
¡Mi corazón en el tuyo!

Luisa Rivera

Countries and people from all over the world

Anglès

Millions of people travel abroad every year and meet different people and visit different countries and see different cultures...

So, for this year's magazine *Suar tinta*, some of the Adults' school English students have chosen this topic and they tell their experiences about what they have learnt in their trips and what are the feelings of people that live abroad.

ENGLISH I

FRANCE

I'm French but I'm living in Spain. This country is very different from France. People here are more enjoyable, I think that is because the sun is shining every day.

The stores and shops here are open in different times.

I'm living here since twenty years ago and now I begin to understand Spanish people. They like *fiesta* but when they work they are very serious and formal.

————— • By Robert Moran

GRAND CANYON AND FINLAND

There are two places in the world that I want to visit.

I want to go to Grand Canyon, in the North of Arizona (USA) to see the sunset from there, it is spectacular.

I also want to go to Finland to watch the Boreal dawn. People say that when you see it you live happily the rest of your life.

————— • By John Moran

FRANCE

One of my favourite countries is France but people say that French are unfriendly. I think it is a country with a very high cultural level, they have many things to sell and they know how to sell them very well. They have got beautiful places as the famous city of Paris but I also love Montpellier, the Castles of Loire or the Mont Saint Michael.

You can stay in many places (hotels,

youth hostels) and it is not very expensive, the same as food. But I was surprised that when you go out to have a drink in a terrace it is very expensive.

As you see, I am in love with France and I recommend you a visit.

————— • By Jordi Rebolgar

ITALY

In Italy there are two very curious Christmas traditions:

- On New Year's Eve from the balconies and windows they throw old junks to the streets, symbolizing the entrance of the New Year and of all the new things.

- The Three Wise Men's day is different, they don't come but an old and ugly lady called *Befana* (she is not a witch) comes and her mission is to give the presents to the children and to all the people.

————— • By Rosario Rodríguez

LA PALMA

La Palma is one of the Canary Islands. They belong to Spain. It is a wild and magic island, there is not a lot of civilization and they are very friendly.

There aren't many beaches but there are many volcanic cliffs.

In the south we find plantations of bananas and pineapples, they are

tropical fruits.

The rabbit with *moho picon* sauce and ceramics are very typical.

The temperature during the winter months is hot (during the day 22 degrees and at night 18 degrees)

They have got a wind called *calima*, which comes from Africa with sand from the desert.

I recommend you a visit.

————— • By Mar Durbau

MY SON IN MANHATTAN

My son Marcel is living in Manhattan -New York-. He loves the city for the diversity and melting pot. There all is very big: the buildings, the streets, the cars, the parks...

When he goes footing he goes to Central Park because it's near his house.

He is going to new age dancing classes and, when he can, he goes to see other performances in Broadway. He is very happy there.

————— • By Sili Roig

LONDON

London is a nice place. My son went to London to study and work for three months.

Driving in London is strange because people drive on the left side.

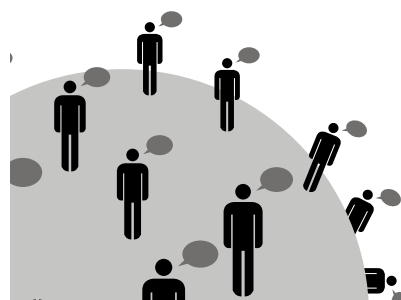
The underground, the buses and the telephone boxes are typical.

You can walk along Thames River. There are a lot of tourist places (Big Ben, Tower of London, Hyde Park).

The weather is rainy, foggy and cloudy.

Travelling by Ryanair to London is cheap.

————— • By Rosa M. Colomer



DOMINICAN REPUBLIC

I am from Dominican Republic but now I live in Spain. My country is a small island in the centre of America. I like the culture, the food, and the weather of my country.

The beaches are very beautiful and you can go to the beach all year.

It is warm and sunny, and you can wear summer clothes all year.

Coconut juice is my favourite drink. And my favourite food is chicken, rice and bananas.

I like the music and dancing of my country.

• By Juana Colon

NORWAY

Norway is a country of nature, water and views.

Salmon is very typical in Norway.

In the South there is a lot of tourism that visit the wonderful fiords, it is full of islands.

Going to the North Cape there are reindeers and some people called *Janis* that live in huts.

When you arrive at the North Cape it seems the end of the world, you can't continue because everything is water.

• By Anna Vinardell

MY DAUGHTER IN CHICAGO

Today I telephone my daughter Raquel. She lives in Chicago, a city in the USA. She is an English teacher and she works in Aurora (a town in a suburb of Chicago).

Last June I went to visit her and I love this place.

The city of Chicago is very beautiful and in the downtown there are high buildings.

She loves living there and for this reason I study English.

• By Beatriz Flores

HEILDELBERG

I write about Heidelberg. It is a small and very nice city in Germany. There is an antique University with students from all over the world and there is a fabulous castle of the XVIth century. It has also got the river Neckar, affluent of the Rhin and it's navigable with an eminent bridge: the *Old bridge* with two figures of monkeys in the entrance. In Heidelberg one Saturday of may celebrate "The night of Museums" and you can visit all night the museums and it's free.

It is a charming city.

• By Montse Vall-Ilosera

A FINNISH FRIEND IN SANT CELONI

My friend is Finnish and she lives in Sant Celoni. Her country has got a Parliament composed by twelve ministers, seven of them are women and five are men.

The sauna is a traditional place for celebrations and meetings.

Women dominate politics and in the sauna is where they take important decisions for the country.

Most of Finnish people have a sauna at home.

• By Marisol González

ENGLISH II

EQUATOR

Equator is a nice small country but there are lots of interesting places to visit, people are very kind and the good weather makes it great. It is warm to go to the beach all months of the year, thanks to this weather there is a great variety of flora and fauna. There are very beautiful mountains and snow too. The *Tungurahua* is 6100 metres high; it's the most famous snowed place in my country.

Of course I talk about the *Galápagos islands* located in the East of Equator. They are in the Pacific Ocean. They are lovely and famous for the tortoise that gives their name. There are many different species of marine and land animals: turtles, seals, dolphins, seagulls.

My country has got jungle too. In the heart there are tribes living. It's very large and there are even zones that are not explored. The *anaconda*, the biggest snake of the jungle, can eat a cow. It's incredible!

Well, that's my country where I lived for 21 years, but now I live in a very different country that I also like it.

But I still miss the country where I was born, I often ask myself why I am here but only the time has got the answer to my question and it'll say what I want to hear.

• By Tania Panchi

LONDON

In August 1997 I went to London with my husband and my sons. It was a good trip, we visited the Buckingham Palace, the Big Ben, the Tower Bridge, the wax Museum, Greenwich, the Castle of Windsor, Hyde Park, Westminster Abbey... We travelled by underground and the typical English bus (double deck bus) and we used the red telephone box.

But we were surprised to find so many different races of people living in the city. We stopped in a place and looked at the people walking up and down and then we said : "London is a cosmopolitan town, this city is the same as the world, all kind of people live here".

We could see an Indian man wearing his turban and his *pearl* on his forehead, a lot of women with their head-scarf or their black mask on her face and men with their jellababs. ▶

► I am sure that if I went to London now I wouldn't be surprised because in Sant Celoni nowadays there are people from fifty different nationalities.

————— • By Carme Gifra

MY FRIENDS IN FRANCE

I have got two Spanish friends but they live in France. Their names are Tony and Anne. They are very good friends since a long time ago. On December 20th 2002 my family and I went on holiday to the south of France. We visited a lot of historical places, the museums and churches too. We also visited Futuroscope, a thematic park in Poitiers, a town not very small where you can find many variety of attractions and shows and it's very interesting. I couldn't take photos because my camera didn't work, but my wife said: "Don't worry, it's no problem. We can buy a camera".
Visit France. It is really nice.

————— • By Antonio Morales

CZECHOSLOVAKIA

Last summer holidays my husband and I went to Czechoslovakia, concretely in Prague. It is a very beautiful and still genuine especially in the rural towns and areas. Prague is another thing. It is a very tourist city where we can find any western shop or store, however it has spectacular building and a great offer of musical activities. But it was a pity because it was August and there were lots of people. And I was surprised by the railway network service. We stayed in a hotel in a town called Verun, 40 Kilometres far from Prague and we travelled by train. It was normal and regular but we realized that apart from the local train it ran another

different one with only one wagon that came from different little towns and arrived to Prague.

One day we took that train to go to Prague but it didn't do the same journey, we went through forests and we got to different inner little towns and villages. Finally we arrived to Prague, at the same station, but we discovered different nice scenery and hidden but not inaccessible places.

————— • By Glòria Orra

COLOMBIAN PEOPLE IN SANT CELONI

Rafael and his father-in-law live and work in Sant Celoni.

They both are Colombian and they arrived in Catalonia five years ago. Rafael's dream is to save money for going back to his country and set up his own business.

Here in Sant Celoni they work in a factory as a builder and other trades.

Rafael is married to Sara and they have got two children (a daughter and a son), their names are Anna and Victor. They are twins. Rafael and his father-in-law miss their families. Every day they talk to them by phone or they also chat on Internet because they can see each other with the webcam.

Next April Rafael is going on holiday to Colombia.

————— • By Ramón Jimenez

USA- NEW YORK

I went to USA on holiday, I stayed in New York and the things that impressed me during my trip to NY were:

- the lunch time: it is shorter than in Spain, and people usually eat sandwiches or hot dogs in the streets or in the parks.
- garage's sale (junk sale): when

people move to a new house (American people do it many times) they usually sell all their old things in the garage of the old house. Travelling is very interesting and you learn a lot.

————— • By Marga Masferrer

AN AMERICAN FRIEND

Last year, in spring, a friend of my daughter came to visit us and to stay some days with us. Her name is Theanne and she is from New York. She studied at the University of Stockholm.

She liked Catalonia a lot. She loved Barcelona, she was very interested in Gaudi's works and she went and walked all around the city.

We also took her for a drive along the beaches of Costa Brava.

She liked a lot the typical *Mediterranean cuisine*, especially the fish but she also liked very much bread with tomato and good cured ham.

It was a good experience.

————— • By Montse Serrano

GREECE

People from Greece have a Mediterranean character. They are enjoyable, happy and communicative and they speak loud.

People live in the street and the typical Greek activity is the *komboli* (similar to the rosary).

Everybody has a siesta or nap in the afternoon, then the streets are empty.

The *tabil* is a game that people play in the pub.



Family is very important for the Greek. There is a respect for the religious subject and the supernatural phenomenon.

The typical dances are: *Kalamantianos*, *Tsifteteli*, *Chassapiko* and *Zeimbekiko*.

• By Isabel Jiménez

SANTO DOMINGO

Santo Domingo is the capital of the Dominican Republic. It is a very tourist place with lots of people, hotels, restaurants and tourist resorts.

Most local people work in tourist jobs.

The vegetation is rich in sugar cane, tobacco, coffee and cacao.

Far from the tourist area there are a lot of poor people living in difficulty and without resources and the tourists don't visit it.

• By Teresa Vinardell

MOROCCO

Last year I went with my husband to Morocco. We stayed two weeks and we could visit the most important cities and towns.

Their *zocos* are very interesting, but the food and people are interesting too. The most impressive for us was the desert because of its immense amount of sand, it seems like the sea.

Another thing we like a lot was the contact with the people of the towns, the employees of the little stores, and trying to speak with them to buy some souvenirs.

For these reasons we recommend everybody to visit Morocco and to spend a night sleeping in the tents named *haimas*.

It's a trip that we hope to repeat when we have saved money.

• Paulo Jimenez and Juana Lozano

SCOTTISH FRIENDS

In November we had a visit, Leslie, a Scottish friend and her mother Evelyn. They come from Glasgow. My daughter and Leslie met when both were working in London.

I went to Girona's airport to welcome them, the problem is that my English is not very good but they were very nice speaking to me. I was driving and speaking and I didn't understand much but we got home well.

The following days were much better because my daughter organized a visit to Barcelona and the last day we went to Girona.

Evelyn told me that twenty-five years ago she came with her husband to Catalonia for first time and it was poorer than Scotland. Nowadays she thinks that Catalonia is richer and more advanced than Scotland.

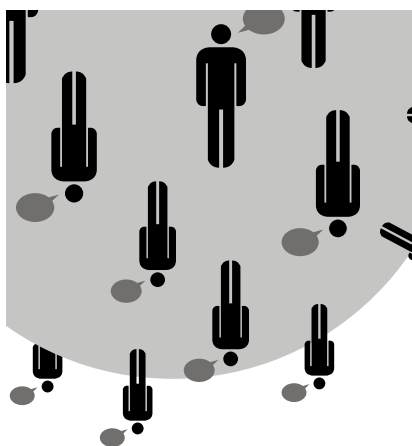
They liked very much Gaudi's architecture, local food, wine and the weather.

It was a good experience for me.

• By Carme Pujadas

EGYPT

My best trip was when I went to Egypt. It seemed to me spectacular both the monuments and the landscape, the Nile and the desert are fantastic.



The culture is very different but interesting. The food is very spiced

but good. The most amusing is the shopping, you lose so much time to haggle for a thing to save some money.

In the Cairo to take a taxi is an adventure. The best thing of the country is the rest of the ancient Egypt and their museums.

Once you have been there and you visit other places all seem smaller than Egypt.

I recommend everybody to visit the country, you will not be disappointed.

• By Toni Garcia

PEOPLE FROM INDONESIA

September is a good month for travelling to Indonesia. There aren't monsoon rains, they begin later.

It's a very beautiful country. The landscape is green, with many rice fields and mountains.

People are still fortunately innocent and happy. They welcome tourists with open arms. I agreed the rate to travel by car all the day through the island. It's very cheap, and finally you pay more, giving extra money. During the trip, the native taxi driver, stopped to his tidy home and gave the money to the family. He showed us the small chapel built at home. It's very curious!

Later, when we got back to the travel, he showed us the monkeys' wood, the great lakes, lot of rivers, arable lands, and a lot of temples. When we came back to the hotel, he stopped the taxi and showed us a crematorium of a native man. The death in Indonesia is a big party!

Bali, one of the islands of Indonesia, is wonderful and amazing. The only bad thing of this holiday are the twenty hours you need to fly on the passenger aircraft.

• By Josep F. Sobrino

ENGLISH III

JAPAN

I don't know anybody from another country or culture but I like Japanese culture.

Japanese people have got a lot of respect for other people and they are very kind. They look after their culture and traditions. In Japan many festivals are celebrated.

In Japan they celebrate many festivals like other countries but they are different.

Tsutsufimatsuri is celebrated in April when the azaleas grown and are flowered. They cover the *Nezu* sanctuary with the flowering flowers and outside the temple there is a ceremony of tea.

One important and typical thing in the Japanese culture are the *gheisas*. They are educated in the art of the dance, music, declamation and also the art of serving tea. They know about politics and culture. *Gheisas* work at the salary of businessmen whose institution they enter to at an early age.

————— • By Joan Ignasi López

LEARNING ENGLISH IN USA??

When I was 20 years old I had got a very important experience because I lived in Paterson, New Jersey, for three months.

I went to Paterson because I wanted to work and learn English and my aunt lived there.

Paterson is an industrial village near New York City. It had been south American, Asiatic, European... emigrants destination (like now in Catalonia, Spain...) for lots of years. The emigrants' life in Paterson was close and hard and it was very difficult to know North American people. Every community was

connected with itself: blacks with blacks, Chinese with Chinese, Hispanic with Hispanic... and they preserve their languages, food, habits... and I know the problems when people had not the *papers*.

Only young people learned and spoke English and tried to feel like North American people (I am not sure if this is good or not).

In fact I came back home speaking Spanish very well but I didn't learn English. But I remember my little North American experience with affection and I think it helped me to understand now the emigrants' life in our country.

————— • By Anna Bordoy

MY UKRAINIAN SISTER-IN-LAW

I'd like to explain something about my sister-in-law.

She is from Ukraine, from a little town in the west of the country, where people don't speak Ukrainian, they speak Russian, that's the reason because she says "I am Russian".

I remember when I met her we didn't understand anything because she couldn't speak Spanish clearly.

A few months later she went to the Adults' School to learn Spanish and now it's very different because she speaks Spanish very clearly and sometimes she tries to speak Catalan. She got it! Congratulations!!

————— • By Conchi Morte

GREECE

A long time ago my wife and I decided to travel to Greece and visit the island of Zakynthos, it is in the Adriatic Sea and little promoted by the tour guides. I will tell you some amusing anecdotes that we had during those days.

During our holidays many anecdotes took place. In Greece everybody

speaks and reads English so I took advantage of this fact to practice English.

Next to the hotel there was a restaurant and in front of the restaurant a pleasant waiter called all tourists offering information to them about special dishes of the restaurant, he also come to us and after telling him that we came from Spain, the waiter, named Dionisio, was very interested in learning phrases in Spanish, language that he did not know and every day when we passed in front of the restaurant Dionisio asked us for the different ways of greeting in Spanish. After learning the common greetings each time we passed Dionisio greeted us in Spanish with a smile.

The last day of our stay in the island he had a doubt and asked for another way to greet in addition of what he already knew. We shook hands and answered to him: "¡hasta luego!" Among laughter he smiled and said: "hasta luego! in good Spanish.

Another day we travelled with a rented car and we arrived at a little village away from the town of the tourist nucleus. We were hungry and in a street we saw some tables and chairs in front of the door of a house. We were attended by a great man, we ordered a salad, once flavoured we put bread in it and we didn't spread the butter that he also brought us. When the great man saw that we did not use butter and we wet the bread in the salad watched us amazed.

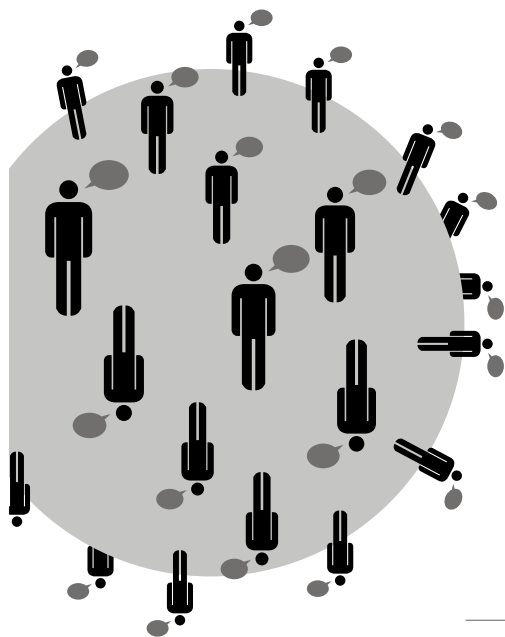
He said: "you are not English" and I answered: "no, we come from Spain".

When we finished eating, I had with that good man some different opinions about which country was the greater productive of different products.

At the end we gave hands in a friendly way.

Those holidays gave us importance to the human relations and I was very enriched.

• By Llorenç Lorente



MEXICO

One day I'd like to travel to Mexico, a friend of mine visited Mexico and told me that it's an amazing experience and it's an interesting place.

There are a lot of Maya ruins and the beaches are very beautiful.

The weather is nice and you can wear summer clothes all year.

Cancun is the most famous town because it's a tourist place.

Mexican people are very friendly.

• By Susana Gómez

A SAHARAUIAN GIRL

Embareka Aliena came to Sant Celoni with some other children when she was ten years old. They were born in the refugee camps in a Saharai town in the desert of Argelia. In November 1975, the Moroccan King Hassan II invaded part of the Saharai territory.

When she arrived here, the first thing that surprised her was the water falling from the taps, and one winter day she wanted to touch the fog.

She lived at my brother's home for four years, she learnt Catalan and Spanish, she finished her Primary and Secondary studies. She had a lot of friends and she was very quiet and reserved.

Now she lives with her family, they don't have many things to do in their country. They are all the time together, drinking tea.

She is married and her husband lives in Spain but it is very difficult to get the passport to travel and live in another country.

• By Pepi Castaño

SAINT-PETERSBURG

Hello! my name is Nellie. I am from Russia, Saint-Petersburg, one of the most beautiful cities in the world.

Saint-Petersburg is a relatively young city, founded in 1703 by Russian Emperor Peter the Great. In 2003 it was celebrated its 300th anniversary. From its foundation it was built as a new European capital of Russia.

Today Saint Petersburg is a large industrial, transport, scientific and cultural centre of Russia, with a population of six million people. It covers 620 sq. km on forty-two islands. The city is called the Venice of the North, because there are sixty-five rivers and channels in it. It is also famous as a city of lanterns and as a city of white nights.

Saint Petersburg is one of the largest centres of the world of tourism with European standards of service, and with an enormous infrastructure for holidaymaking and entertainments.

Every year more than two million guests from many countries visit Saint-Petersburg. The leaders in number of tourists are Finland, Germany, USA, Sweden and France.

The basis of Saint-Petersburg attraction for tourists is its architectural appearance. The ensembles of St. Petersburg embankments, avenues and squares are among the masterpieces of world architecture. The architecture of the historical centre was formed in different periods by D.Trezini, Quarengi, Falconet, Rastrelli, Voronichin and other world-known specialists.

There are more than one hundred and sixty museums and one hundred and fifty theatres in the city.

The world-famous palace, fountain and park ensemble of Peterhof is an outstanding landmark of Russian artistic culture of the XVIII-XIXth centuries.

Founded in the very beginning of the eighteenth century by Emperor Peter the Great not far from his new northern capital St Petersburg, Peterhof was intended to become the most splendid official royal summer residence.

Its wonderful parks, 176 fountains of various forms and styles and four waterfalls, majestic palaces, numerous gilded statues of ancient gods and heroes, remarkable collections of sculpture, painting and works of the minor arts make Peterhof a real gem of art, often called *Capital of Fountains*, it is unique in the world.

To sum it up I would like to say that if you haven't been to the city yet, you'd visit it by all means. The most Western and certainly the most beautiful city of Russia is waiting to unveil its treasures just for you.

• By Nailya Khamzina

TRONDHEIM-NORWAY

Our son went to Norway's city Trondheim to do the ending degree's project. His work was about the constructions of wood in Norway's houses.

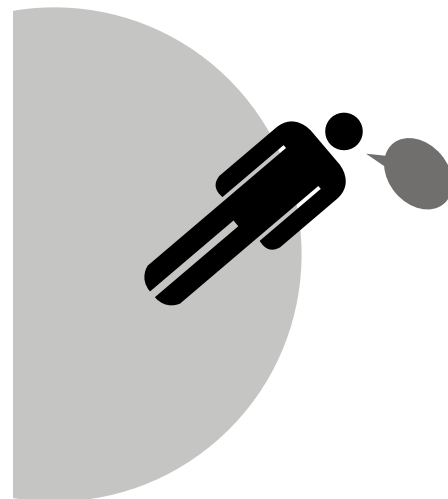
He lived in the University city, sharing a flat, with Norwegian students. Thanks to them, he learnt their language and all Norwegian habits, so different from ours, as timetables, foods, pastimes, etc.

To go to university, they went by bike, even when the weather was bad or rainy, snowy, windy and the routes were icy.

Norway's winter is strong, hard, and when the sky was blue and the sun shone, all the students went out the classroom for sunbathing on the grass. Then, they were happy. They often go to ski, but at night. Every city has ski slopes, with lights, because the days are short and dark.

He remembers with love his stay in Trondheim. He remembers his professors (teachers), friends, the city clear and quite with the river in the middle of it, and he gets in touch with them.

• Sali Clua i Josep Massagué



AN AMERICAN GUEST IN THE ENGLISH CLASS

On Monday the 15th of January 2007, the students of the 3rd level of English had a special English lesson. It was very interesting. We had an English guest. Her name is Ariana and she is Lauren's girlfriend.

She is from New York State but she lives about three hours to the North of New York city in Binghamton.

We talked and chatted with her about her life, her country and other topics.

She met Lauren, our classmate, last year, in Barcelona at the Universal Bar, she was with a friend

on holiday in Barcelona. She was studying at Salamanca's university where she studied for four months.

Now she is in Sant Celoni, for about three months and although she likes our country a lot she is not sure if she will come back to live here the rest of her life.

She has two brothers and a half brother.

She is a writer; she works for magazines and writes short stories about real events.

She is proud of her country and she thinks that there are many interesting places to visit, but she says that American people in the North East are quite cold especially



in The City because they are always busy, active, materialistic and they don't care what people do. As they don't have much free time they don't cook healthy meals so they are used to eat fast food or junk food, it is not a good diet and she likes Spanish food because it's healthier and more natural.

Like in many other countries unemployment is a current problem for society and in NY you can see lots of people living in the street (beggars, homeless). Another problem is drugs although drinking alcohol is banned in the street.

She doesn't agree with the last governmental decision to send more soldiers to Iraq.

We also talked about what happened on the 11th of September 2001 and she said that at the beginning she couldn't believe it, she thought it was a film or a bad dream because it seemed impossible that such high buildings could fall down due to a plane crash.

She likes travelling a lot and discovering new places, this month she is going to Istanbul but she'd like to visit Egypt.

We think that lesson has been very interesting and we thank Ariana's collaboration to help us learning English.

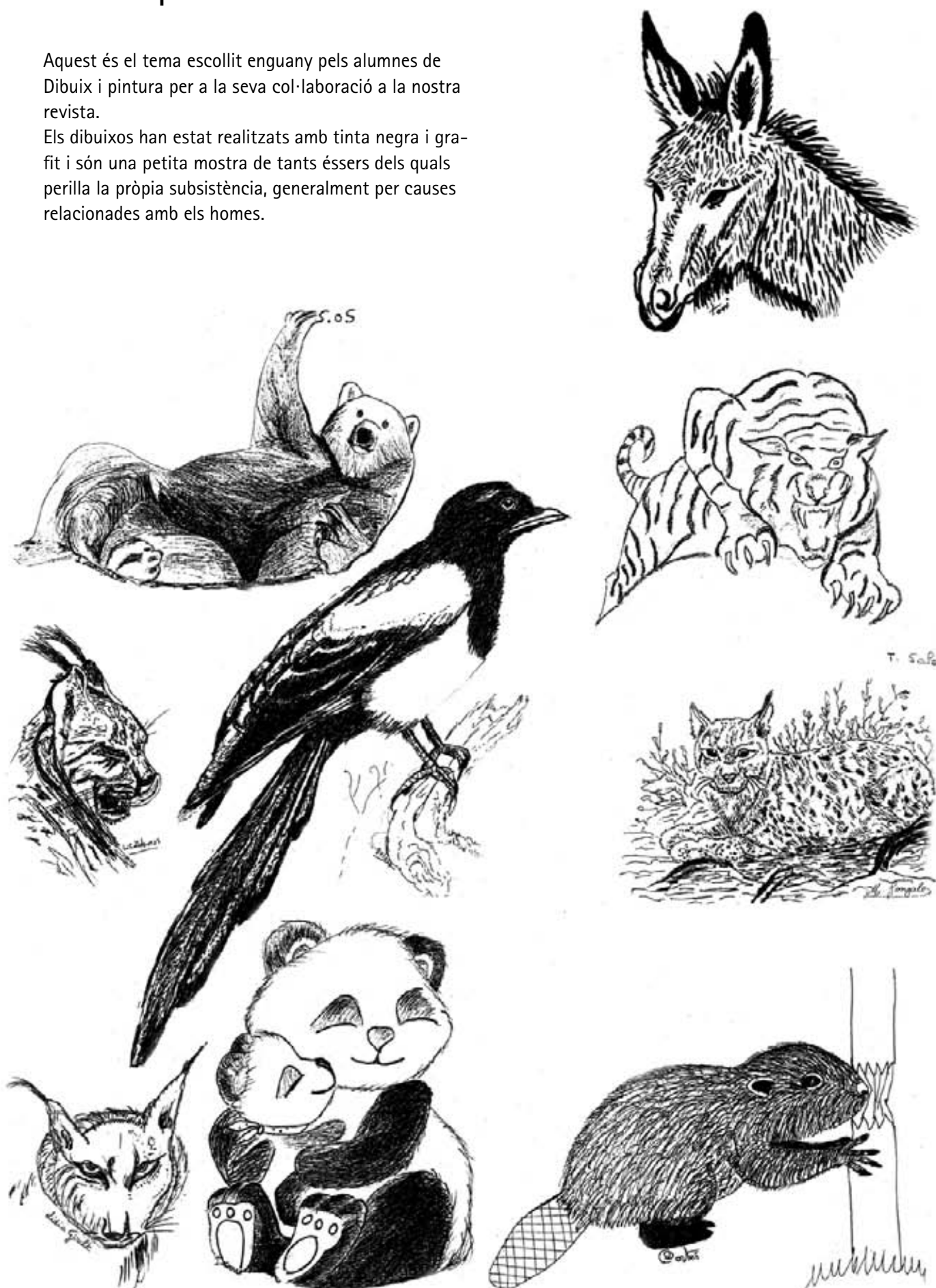
• By students of Anglès III

Animals en perill d'extinció

Dibuix i pintura

Aquest és el tema escollit enguany pels alumnes de Dibuix i pintura per a la seva col·laboració a la nostra revista.

Els dibuixos han estat realitzats amb tinta negra i grafit i són una petita mostra de tants éssers dels quals perilla la pròpia subsistència, generalment per causes relacionades amb els homes.





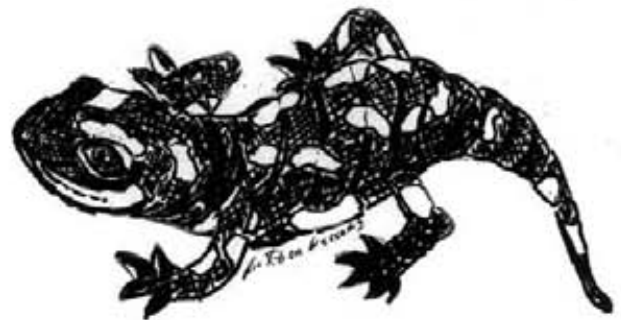
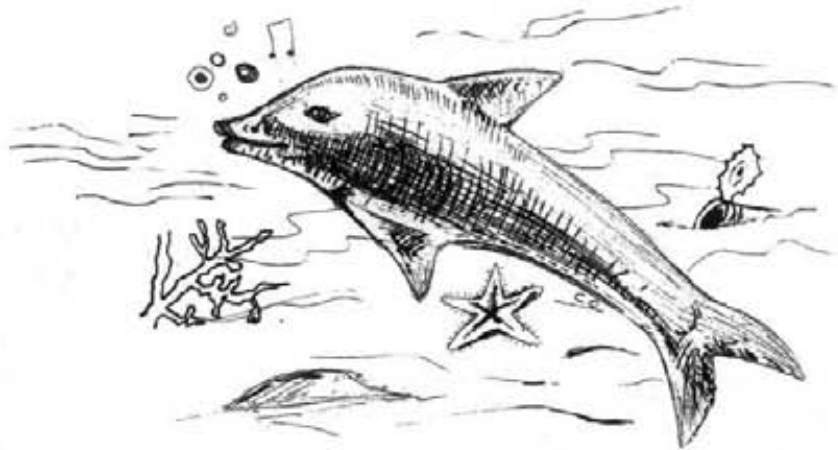
GA

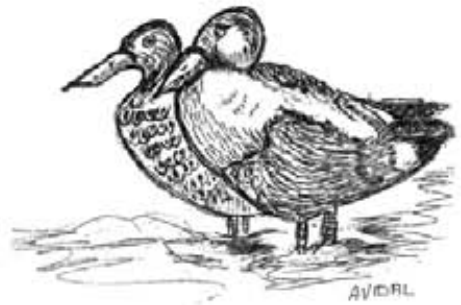


APPA



AMMIL





En aquesta secció us presentem receptes de cuina de diferents països o zones del món i una foto que s'identifica amb aquests llocs o s'hi relaciona d'alguna manera. Sabríeu dir-nos quina foto correspon a cada recepta? Animeu-vos a relacionar-les i proveu de fer les receptes a casa vostra.

1. COCIDO CASTELLANO

Ingredients:

300 grams de cigrons
1 col d'aproximadament un quilo
1/2 quilo de pastanagues
6 patates mitjanes
1 braó de vedella
4 ossos de canya de vedella
1/2 pit de gallina
1 xoriço
1 os de pernil salat
1 morcilla d'arròs
150 grams de cansalada fresca

Preparació:

La nit anterior es deixen els cigrons en remull en aigua amb sal. En una olla gran es posa aigua freda amb el braó, els ossos de canya i la cansalada fresca. Es posa a escalfar i quan comença a bullir s'hi fiquen els cigrons

escorreguts. Es baixa el foc i es deixa que continuï bullint lentament. Una hora després s'afegeix la gallina i el xoriço. Comptant des del començament, haurà de coure unes tres hores i mitja.

Una hora abans d'acabar se li posa sal i s'afegeixen les pastanagues i mitja hora després les patates pelades. La col es bull a part. La *morcilla* també es bull a part, encara que si es vol es pot fregir.

En una safata se serveix la carn trossejada i en una altra els cigrons i les hortalisses. El caldo es guarda per fer sopa.

Ascensión Herrero



El cenanechero, figura que representa els antics venedors de peix malagueys amb les seves senalles.



Tortuga gegant de les illes Galápagos pertanyents a l'Equador.

2. GURULLOS AMB CONILL

(per a quatre persones)

Ingredients:

1 conill petit
200 grams de cigrons cuits
200 grams de gurullos (fideus casolans fets amb una pasta a base de farina i aigua)
Pebrot verd escalivat
1 ceba mitjana
2 tomàquets mitjans madurs
1 culleradeta de pebre vermell dolç
Colorant alimentari
Fulles de llorer
Sal

Preparació:

Es fregeix el conill i s'aparta. Es talla la ceba en trossets petits i es fregeix. Se li afegeix el tomàquet pelat i tallat en trossets. Se li posen les fulles de llorer. A tot això se li afegeix el conill fregit, el pebre vermell, l'aigua i la sal i es deixa coure uns vint minuts. Se li afegeix el pebrot escalivat tallat a tires i els cigrons ja cuits. Després es posen els gurullos i es couen durant vuit minuts. Es deixa reposar tot durant cinc minuts i se serveix caldós i calent.

Adela Cáceres



Representació de l'Indalo, imatge protectora de les llars, tradicional d'Almeria.

3. CHARLOTTE DELÍCIA

Ingredients:

250 grams de mantega
 300 grams de sucre
 5 rovells d'ou
 1 ½ tassa de xocolata en pols
 300 grams de melindros
 150 grams d'ametlles

Preparació:

Batre la mantega fins que es torni crema, afegir el sucre, els cinc rovells d'ou batuts prèviament i la xocolata en pols. Tornar a batre durant deu minuts. Folrar el motlle tipus *plumb cake* amb film transparent de cuina. Posar capes alternades de melindros amb la crema de xocolata obtinguda

barrejada amb ametlla picada. Quan el motlle estigui ple posar a la nevera. Treure de la nevera el dia següent i posar en una plata. Deixar reposar un moment i retirar el paper amb compte. Decorar al gust amb la crema sobrant.

Janete Pacheco



Vista del llac Titicaca amb embarcació tradicional. Bolívia



Plaça Major de Valladolid amb el monument a Cristòfor Colom

4. PASTILA

Ingredients per al farcit:

1 pollastre
 3 tasses de julivert picat fi
 1 ½ quilos de cebes ratllades
 200 grams de mantega
 ½ culleradeta de canyella
 1 culleradeta de pebre negre
 ½ culleradeta de safrà natural
 8 ous durs
 300 grams d'ametlles mòltes
 1 tassa de sucre
 Sal

Per a la pastila:

1 quilo de pasta de milfulls de tamany gran
 150 grams de mantega
 2 ous batuts
 Canyella
 Sucre en pols

Preparació del farcit:

Col·loca el pollastre en una olla amb el julivert, la ceba, la mantega, la sal, el pebre negre, el safrà, la canyella i una mica de sucre. Cuina-ho a foc lent i afegeix aigua si et sembla necessari. Treu el pollastre quan estigui cuït i deixa reduir la salsa remenant fins que el líquid es consumeixi. Desossa el pollastre en una font, barreja les ametlles amb la resta de sucre en un plat. Talla els ous durs a trossets en un altre plat.

Preparació de la pastila:

Posa mantega en un motlle gran i col·loca una primera capa de pasta de milfulls que sobrepassi el tamany del motlle i ves superposant capes. Per fer-ho més consistent pots posar unes quantes fulls al centre. Posar una capa de salsa i col·loca-hi a

sobre trossets de pollastre, salpicat amb ametlles ensucrades i trossets d'ou. Cobreix-ho amb una altra capa de full i ves repetint l'operació fins acabar amb el farcit. Doblega cap amunt els milfulls que sobresurten utilitzant ou batut perquè quedin enganxats. Torna a cobrir amb milfulls i, aquest cop, doblega la part sobrant cap avall. Cobreix amb mantega desfeta i pinta-ho amb ou batut. Cuina-ho a foc mitjà durant vint minuts. Tomba'l sobre la safata del forn untada amb mantega amb molta cura i posa'l al forn uns minuts fins que quedi daurat. Un cop tret del forn, decora-la amb sucre en pols i canyella i serveix-la acompanyada d'una tassa de sucre en pols i una altra de canyella.

H. K.

5. MANDONGUILLES DE BLAT DE MORO

El blat de moro ha de ser tendre. Es ratlla i s'afegeixen uns quants tomàquets, pebre vermell, julivert i alls. Es pica tot a màquina. Es fica a la paella i es cuina una mica donant-li voltes. S'assaona amb sal i pebre.

Es deixen en remull les barbes del blat de moro. Es fa una pasta amb llard, tomàquets, alls, julivert i pebre vermell. S'afegeix l'aigua de les barbes del blat de moro i es posen a bullir.

Quan el blat de moro està completament fred se li afegeixen dos ous crus. Es remena una mica i es fan les boles de les mandonguilles. Es passen per la salsa i es deixen bullir fins que estiguin fetes. A la salsa se li dóna color afegint-hi un rovell cru i remenant mentre sense deixar que l'aigua bulli.

Pedro Manuel Villacorta
Silvia Jarro



Castell de Peles a prop de Sinaia, ciutat romanesa capital cultural d'Europa de l'any 2007



Cascades de l'Iguazú a la frontera entre Brasil i Argentina

Les solucions:	Recepta 5 > Lletra	<input type="checkbox"/>
Recepta 1 > Lletra	Recepta 6 > Lletra	<input type="checkbox"/>
Recepta 2 > Lletra	Recepta 7 > Lletra	<input type="checkbox"/>
Recepta 3 > Lletra	Recepta 8 > Lletra	<input type="checkbox"/>
Recepta 4 > Lletra	Recepta 9 > Lletra	<input type="checkbox"/>

6. SARMALE AMB MĂMĂLIGĂ

SARMALE

Ingredients:

500 grams de carn picada (porc i vedella)

100 grams d'arròs

una ceba

un ou

dues cullerades de tomàquet fregit

un polsim de pebre negre

un polsim de sal

un polsim de pebre vermell dolç

una branqueta de julivert

dues fulles de llorer

Preparació:

Es bullen les fulles de col en una olla amb aigua, sal i oli. Es fa una barreja amb la carn picada, l'arròs, la ceba tallada, l'ou, el pebre negre, la sal, el pebre vermell dolç i

la branqueta de julivert tallada. S'enrotlla la barreja amb les fulles de col. En una cassola s'hi posa bacon, les dues cullerades de tomàquet fregit, les dues fulles de llorer i les fulles sobrants de la col tallades, els rotlles i a sobre d'aquests la resta de fulles tallades. S'hi afegeix aigua per cobrir els rotlles i es fica al forn.

MĂMĂLIGĂ

Ingredients:

un litre d'aigua

un quilo de farina de blat de moro

un polsim de sal

Preparació:

Es posa l'aigua en una olla i quan bulli s'hi afegeix la sal i la farina de blat de moro fins que es fa grossa.

Andreea Olaru

7. CEBICHE DE GAMBETES

Ingredients:

1 ceba morada gran
3 tomàquets
2 llimones
1 taronja (opcional)
1 quilo de gambetes
2 branquetes de menta ben picada
1 cullerada d'oli
1 cullerada de salsa de tomàquet
1 cullerada de mostassa
Sal i pebre al gust

Preparació:

Netejar les gambetes traient-los el cap, la closca i les venes.

Posar les gambetes en una olla i cobrir-les amb aigua bullent. Deixar dins l'aigua fins que es posin blanques. Si ens passem, quedaran dures. Deixar-les refredar.

En un recipient posar la ceba tallada en rodanxes molt fines. Rentar dues vegades amb aigua salada per treure l'agror de la ceba. Amanir la ceba amb llimona, sal i oli. Afegir a la

ceba el tomàquet tallat a rodanxes, la salsa de tomàquet, la mostassa, el pebre i la menta ben picada.

Barrejar el preparat de la ceba amb les gambetes i la seva pròpia aigua.

Servir-ho amb crispetes o *chifles* (plàtans verds tallats a rodanxes i fregits).

Gina Elisabeth Vera

8. SEITONS AMB GACHUELA

(per a quatre persones)

Ingredients:

500 grams de seitons
5 cullerades grans de farina
oli d'oliva
1 got d'aigua
sal al gust
all i julivert

Preparació:

Netejar molt bé els seitons traient el cap i l'espina.

En un bol barrejar la farina amb el got d'aigua freda i una mique-

ta de sal.

Moure fins obtenir una pasta cremosa anomenada *gachuela*. Afegir l'all i el julivert picat molt petit i una miqueta de safrà. Arrebossar els seitons amb la *gachuela* i fregir-los en oli molt calent fins que quedin daurats. Retirar-los i deixar-los escórrer sobre paper absorbent.

Suggeriment: amb la *gachuela* pots arrebossar diferents tipus de peix, com per exemple lluç o mero.

M. Carmen Montero

9. DOLÇ DE GUAIBES

Ingredients:

1 o 2 quilos de guaiabes
Aigua
Sucre

Preparació:

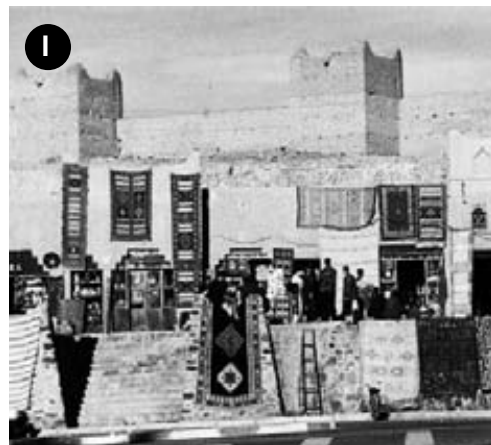
S'agafen les guaiabes que no estiguin molt madures i se'ls treu la closca. Es tallen per la

meitat, se'ls treuen les pepites i se les bull un moment. Després s'escorren i es pesa la mateixa quantitat de sucre que de fruita. Es posa el sucre en una olla ben cobert amb aigua. Es posa al foc i es deixa bullir un instant a foc fort. S'hi afegeixen les guaiabes i es deixa bullir lentament fins que quedi un almívar espès.

Ruth Irán



Església de Sant Francesc d'Asís a la ciutat cubana de Trinidad



Arquitectura tradicional de la ciutat marroquina d'Ouarzazate

Сутрин ставам в 7:30 Вставам
душ, обличам се. Приготвям закуска
за децата ми и ги изгращам на
училище. През остатъка на деня
се грижа за дома. Чистя, пера,
приготвям обяд и вечеря. В
свободно време чета, медитирам, тв,
излизам на воще и разходка с
приятелите.

Елена
Христова

Al matí, m'axeoco a dos quarts de
vuit. Em dutxo, em vesteixo. Preparo
l'esmorzar dels meus nens. Els
meus fills van en cotxe a l'insti-
tut amb meu cunyat. Després, netejo
la casa. Poso la rentadora. Preparo
el dinar i el sopar. Per la tarda,
llegeixo i miro la tele. Amb les
amigues fem un cafè i passejem.

Elena Kristova

matexo a les nou del mati
i em dutxo. Esmorzo a les deu
Després netejo la casa
dos quarts de una Faig el menjar
Després de dinar men vaig a la
mura davantacio i miro les noticies
fins als 4. Després em en vaig
a la sala i faig compra a la laria
em en vaig a donar unes quantes
voltes al pobla 1 hora mes o menys
a la cine li dono el prenar a la avia
i miro la tele fins a dos quarts
de set. després li prepara el sopar
a la avia a les vuit la porto al llet
i avia sacava el meu dia

Roxana Vaca

Per la mit l'aroma. m'axeoco.
preparo un gal de cafe amb llet
Emtra a la feina a les 7. parto a
esmorzar a les 9. treballo fins la 1
Dina i torno a treballar. plaga
a la 6.30, vaig a l'escola i després
torno a casa

mebramed. el gurguone

ليلانا استفسار ليول فاير انفورند فور
الشيء في سابع سابع من الاعداد ديونديان
كنا هان في اذينة ديلاشي نسرور ليول في
سقول نتعلم في سبينا في تميلا ديلا في

Em dic Lauren, soc d'Uruguai, el meu
marit es diu Rodolfo y tenim dos fills
meravellosos: Agustín i Paulina.

Hem arribat a Espanya a agost del
2006.

Quan ens vam plantejar venir, per les
raons que tot el mon coneix, econòmiques,
sabíem que hauríem d'integrar-
nos de forma immediata i positiva per a
què la nostra familia patís el menys
possible.

A l'arriba a Sant Celoni vam quedar
encantats el lloc i el paisatge que oferia
la muntanya.

Una familia d'amics uruguaians ens va
ajudar en "aventurà", com jo l'anomeno,
d'aconseguir feina, pis, escola pels
nens, tarja sanitària, entre d'altres coses.

Cada un de nosaltres es va anar aco-
modant a seu nova vida, moltes vegades
amb alegria i altres amb enyorança de
la familia i els amics que han quedat
darrere.

La necessitat de aprendre català va fer
que me apropés Al Centre d'adults.

El primer dia de classe vaig conèixer
gent de molt països (d'altres països).

Ens va rebre l'Ana, la professora, qui
amb molt d'entusiasme ensenyava allò
tan elemental del "com et dius?"

Avui veig els companys de l'Àfrica,
el Marroc, Ucraïna, Bulgària, Filipiny
Sud-americà parlant català, cada un
al ritma de les seves possibilitats. Em
posa contenta pensar en tota la gent
de Centre de Formació d'adults que posa
el seu gra de sorra en la integració del
immigrants, de la que es parla tant, per
aconseguir la pel bé de tothom.

Lauren Bader

Nuestras poesías

Castellano elemental

Sabemos que el 23 de abril, Sant Jordi, es una fecha muy especial en Catalunya (y también en otros lugares del mundo), que es costumbre regalar libros y rosas. Igualmente sabemos que es un momento importante para la literatura, para los libros, para las letras... Por eso queremos colaborar en la celebración de este gran día con una aportación que, aunque modesta, surge de nuestras culturas y expresa la sensibilidad de nuestros pueblos.

观 沧 海

东临碣石，以观沧海。
水何澹澹，山岛竦峙。
树木丛生，百草丰茂。
秋风萧瑟，洪波涌起。
日月之行，若出其中。
星汉灿烂，若出其里。
幸甚至哉！歌以咏志。

◀ Estos versos nos hablan del poeta que, de pie ante la garganta del mar, está mirando las olas y el paisaje que le envuelve. A su alrededor, las hierbas, la naturaleza es magnífica, espléndida. Todo lo que le rodea está lleno de elementos que le maravillan y emocionan. Mientras tanto él hace poesía. El tema central es explicar un paisaje muy hermoso, sublime y fascinante, que se convierte en el protagonista del poema.

Weirui Jiang, China

情 尉 蕊



Soneto de fidelidade

De tudo, ao meu amor serei atento
Antes, e com tal zelo, e sempre, e tanto
Que mesmo em face do maior encanto
Dele se encante mais meu pensamento

Quero vivê-lo em cada vão momento
Em seu louvor hei de espalhar meu canto
Oír meu riso e derramar meu pranto
Ao seu pesar ou seu contentamento

Quisim quando mais tarde me procure
Quem sabe a morte, angústia de quem vive
Quem sabe a solidão, fim de quem ama

Eu possa lhe dizer do amor (que tive):
Que não seja imortal, posto que é chama
Mas que seja infinito enquanto dure.

▶ Para mí, la poesía siempre me recuerda el amor y es justamente por esto que he escogido esta poesía, porque habla del amor, el amor incondicional, el que está por encima de cualquier condición. Éste es el tema de estos versos: el amor que se entrega verdaderamente a la persona amada, dándose en cuerpo y alma.

Marquisson Pereira, Brasil

کاش میرے ہاتھ کا حسین نگین ہوتا
 تو بڑے پیار سے چاہئے بڑے مان کے ساتھ
 اپنی نازت سی لڑائی میں پھرتی تھو کر
 اور بے تابی سے قرصت کے نزال لہجوں میں
 تو کسی سوچ میں ڈھونڈتی تو گاتی تھو کر
 ہن میرے ہاتھ کی تو تھو سے ملتتا جاتا
 جب کبھی موڈ میں آکر چھے جو سائرتی
 تہرے ٹونٹوں کی برت سے مہک سا جاتا
 کچھ نہیں تو یہ ہے نام سا بزم ہوتا
 کاش ہن میرے ہاتھ کا نگین ہوتا

◀ Esta poesía habla del amor, amor simbolizado en la figura de un brazalete que la mujer amada lleva siempre en su muñeca.

El poema empieza con el lamento del joven enamorado que expresa el deseo de estar, cada instante de su vida, con ella como el brazalete que lleva en su brazo. Siempre piensa en ella. Tal vez ahora esté trabajando y cerca de ella va ese brazalete. Él la quiere tanto que quisiera ocupar el lugar de esa joya a la que envidia porque siempre permanece cerca de su amada, cerca de su mano, impregnada del olor de su piel, en contacto continuo e íntimo. Él está triste porque no puede estar junto a la mujer que quiere aunque, en su mente y en su corazón, siempre estará junto a ella como ese brazalete del que nunca se va a separar.

Nadia Amin, Pakistán

沁园春 长沙

1925年 毛泽东

独立寒秋，湘江北去，橘子洲头。
 看万山红遍，层林尽染，漫江碧透，百舸争流。
 鹰击长空，鱼翔浅底，万类霜天竞自由。
 怅寥廓，问苍茫大地，谁主沉浮。
 携来百侣曾游。
 忆往昔峥嵘岁月稠。
 恰同学少年，风华正茂，书生意气，挥斥方遒。
 指点江山，激扬文字，
 粪土当年万户侯。
 曾记否，到中流击水，浪遏飞舟。

陈小燕

Este poema explica el sueño de una persona que está en pie, al lado de un gran río que se llama Xiang Jiang.

Es invierno. En la montaña, que se extiende por todas partes, el bosque se ha ido poniendo de color rojo. Un barco se desliza lentamente sobre la superficie del agua. Un águila vuela majestuosa por el cielo mientras los peces tranquilos nadan bajo el agua. En el ambiente se exteriorizó una gran emoción.

Aquel hombre recordaba tiempos pasados, cuando viajaba con su compañero y juntos recitaban poemas. El corazón se le llena de pasión.

Xiaoyan Chen, China

Две хубави очи
 Две хубави очи
 Душата на дете в две хубави очи
 музика, лъчи.
 Не искат и не обещават те ...
 Душата ми се моли дете,
 душата ми се моли!
 Страсти и неволи ще хвърлят утре
 върху тях булото на срам и грех.
 Булото на срам и грех
 не ще го хвърлят върху тях
 страсти и неволи.
 Душата ми се моли дете,
 душата ми се моли ...
 Не искат и не обещават те!

Тейо Яворов

◀ Este hermoso poema es una especie de oración que surge de lo más profundo del alma humana, una oración no dirigida a ningún dios en concreto, más bien a la vida misma, para que proteja la inocencia primordial y la belleza de la juventud.

En lo concreto, el tema principal se centra en la belleza de la pureza interior de una jovencita que transmite inocencia a través de sus preciosos ojos de niña. El autor reza para que el alma de esta joven permanezca libre de manchas y vergüenza y que sus ojos sigan siendo música y luz.

En un sentido más amplio, detrás de las sencillas palabras de este poema se esconde la nostalgia por la perdida inocencia de nuestro niño interior.

Yana Koleva, Bulgaria

Oficis que es perden

Formació instrumental III

Quan aquest curs ens vàrem plantejar el treball per a la revista de l'escola, d'entre uns quants temes que se'ns van ocórrer, vam decidir-nos per parlar dels oficis d'un altre temps, la majoria ja desapareguts, perquè a tots ens van venir al cap records, persones, situacions, anècdotes, coses per explicar entorn a un tema força entranyable.

Ha estat agradable fer memòria i hem gaudit de la llibertat de transportar al present moments del passat, la qual cosa sovint ens resulta un exercici plaent.

També l'enyorança i el record, encara que de vegades idealitzat, hi tenen cabuda a la nostra revista.

Esforça't en el teu quefer
com si de cada detall que pensis,
de cada paraula que diguis,
de cada peça que posis,
de cada cop de martell que donis,
depengués la salvació de la humanitat,
perquè en depèn, creu-ho.

JOAN MARAGALL

L'algutzir



L'algutzir era la persona, com a funcionari de l'ajuntament, encarregada d'informar els habitants de la vila, tant si era per pagar tributs com si era per informar que farien cinema a la plaça. Era una persona amb moltes petites obligacions. Anava pels carrers del poble amb una trompeta i segons el toc sabies si era un assumpte important o no; un toc era un avís de cosa poc seriosa, dos ja era més important i tres ja era d'interès general.

Lluïsa Grèbol

El afilador

¡Hola! Me llamo Pilar Martínez. Vivo en Breda y el colegio de adultos, mis compañeros y compañeras, y mi "señorita", forman parte de mi vida. Pues bien, a lo que voy es a que en el colegio cada año hacemos algún escrito relacionado con algún tema que entre todos decidimos. Y este año ha tocado hablar, o mejor dicho escribir, sobre los oficios de antaño.



Pues yo os quiero hablar sobre un oficio que forma parte de las imágenes de mi vida: el afilador, el *afilaor* de aquella época. Yo, por aquel tiempo, era muy

jovencita y pasaba buenos ratos sentada a la puerta de casa. Y de tanto en tanto, por allí pasaba el *afilaor*.

La máquina que llevaba era un carruaje que no tenía ni nombre; corriendo de calle en calle se le oía gritar "¡el *afilaor*, el *afilaor*!". Unos le llevaban las tijeras, otros los cuchillos, y así... el *afilaor* sí, el *afilaor* no, el *afilaor* sino... aquí ya la historia se me acabó.

Pili Martínez

Les planxadores de blanc

Us explicaré una mica d'un ofici que amb el temps s'ha anat perdent: les planxadores de blanc. Eren unes dones que es dedicaven a planxar la roba blanca, com les camises de mudar els senyors, els jocs de taula, els jocs de llit per a núvies, els vestits de bateig que passaven de



generació en generació, labor de ganxet, còfies i colls d'ordes religiosos, ...

La feina consistia en que el dia abans posaven en aigua el midó, anaven mullant els colls i els punys de les camises i s'enrotllaven fins l'hora de planxar. Els jocs de taula i

de llit els anaven mullant a mida que els planxaven. Les labors de ganxet es mullaven i es deixaven en unes fustes clavades amb agulles, fins que s'assecaven i després es planxaven. Amb els vestits de bateig s'havia de tenir molta cura perquè portaven unes puntes que s'havien de fer amb unes estenalles que s'escalfaven al foc. Les còfies i colls religiosos també s'emmidonaven, alguns més forts que d'altres.

I no penseu que les planxes eren com les d'ara ... Al principi eren de carbó, després en van venir les elèctriques i per últim les de vapor. Les taules de planxar també han anat canviant; abans eren més grans perquè poguessin treballar dues o més dones.

Maria Vall

El estañador, un oficio en el olvido

Recuerdo cuando yo era joven... había un señor que solía pasar por todos los pueblos de la comarca a arreglar los cacharros. Recorría todas las calles voceando: "¡el estañadooooorrr!". A las voces, bajaban las mujeres con sus cacerolas que, de tanto fregar los mascarones que se hacían con el fuego de leña, las agujereaban.



Este señor llevaba una especie de estufa de fuego donde calentaba un martillo raro que utilizaba para derretir y extender el estaño por el agujero hasta taparlo. Si el agujero era muy grande le ponía un trozo de chapa de hoja de lata con un remache o dándole estaño alrededor. Con este mismo sistema también arreglaba cántaros, sartenes y demás utensilios. Si las señoras no tenían dinero, cosa que solía ser frecuente en aquellos tiempos, le podían pagar con embutidos caseros, pan, conservas o con lo que tuvieran.

Para nosotros los jóvenes todo esto era bastante gracioso, así como oírle gritar por las calles "¡El estañador, que me voy!".

Saludo a todos los colaboradores y todo el personal que hace, hacemos, la revista de la NOSTRA escola, "Suar tinta!".

Casimira Ruiz

Uns altres temps: les feines de casa

A l'època dels meus avis i dels meus pares no hi havia els electrodomèstics que hi ha avui. I tampoc un que en els nostres dies és gairebé com un déu: la tele.

En aquells temps la gent escoltava la ràdio; a l'hivern a la vora del foc, al braser, perquè no hi havia calefacció, i a l'estiu al carrer amb els veïns, compartint-la, perquè



no tothom en tenia de ràdio. Aleshores es reunien per escoltar notícies, futbol o contes.

La nevera era com un caixó on s'hi posava un bloc de gel per conservar les carns i altres productes frescs. La gent anava a comprar cada dia el que necessitava en aquell moment, no com ara que s'hi va un cop cada quinze dies o cada mes, i congelem.

La rentadora era la mateixa mestressa de casa o bé una dona a qui es pagava per fer aquesta feina. La gent es canviava de roba dos cops per setmana, no com ara que ho fem cada dia. Posar la roba a estovar, ensabonar, esbandir i estendre, eren feines dures i que ocupaven moltes hores de la jornada.

La manera de cuinar era a la llar de foc o a les cuines econòmiques, ja que el butà o el gas natural no existien, bé, o al menys no el coneixien.

Les dones es passaven moltes hores en aquestes feines domèstiques mentre el marit era a treballar al camp, al bosc o a la bòbila.

Vull, amb aquest escrit, fer el meu petit homenatge a totes les dones que es van sacrificar tant i van dedicar-se en cos i ànima a la seva família, entre elles a la **meva mare** i a la **meva àvia**.

Josep Ortín

El tallista

El tallista es un oficio que hace años que desapareció. Era un artista en el trabajo de la madera. De sus manos salían auténticas maravillas.

Lo primero que hacían era seleccionar la madera adecuada. No todas las maderas eran apropiadas para este trabajo. Yo les digo el nombre de algunas de ellas: pino amarillo, tejo negro, aliso rojo, tilo americano, castaño, acacia, nogal, cerezo, ébano y palisandro; todas estas maderas son buenas para un trabajo tan fino. Pero merecen un capítulo aparte el haya y el abedul por su cálida fineza y ser una madera para toda la vida.



A continuación, hay que elegir las herramientas adecuadas: el formón y las gubias, que van del número 1 al 11 en el formón y del 1 al 5 en las gubias de forma de aguja. Luego hay otras con formas y números específicos.

Una vez se tienen las herramientas empieza un trabajo ▶

► muy laborioso. Lo primero es hacer un dibujo; con ese dibujo se hace una plantilla que se usará para pasar el dibujo a la madera, y con las herramientas antes citadas se hacía la talla, una labor complicada que requería mucho pulso y buena vista. Todos hemos visto aquellos muebles antiguos que son verdaderas obras de arte, y eso lo hacían estos señores que eran los verdaderos artesanos de la madera.

*Sant Josep n'era fuster
i una biqueta serrava
i el seu nebot Joanet
a treballar l'ajudava.*

*-Oncle, pugem a esmorzar
que la taula n'és parada,
Per a mi un parell d'ous
i per a vós una arengada.*

*-Calla, calla, Joanet;
sino, et vento bufetada.*

*-Paqueu-me el que em deveu
i torneu-me la guitarra.*

Y otro pareado que decía:

*Diu que era un fuster,
fuster de gran fama
que per serrar un banc
es va serrar una cama.*

Anita Gil

El sereno

Las primeras luminarias públicas eran a gas, por lo que no se encendían automáticamente. Había funcionarios dedicados a encenderlas, anunciando a su vez la hora: éste era el sereno, que con su eterna letanía encendía uno a uno los faroles, vigilantes de la calles, luz de tranquilidad en las noches, seguridad hasta el canto del gallo, al amanecer. Recuerdo cómo llegábamos a casa y con unas palmadas o simplemente llamando ¡¡¡SERENOOOOOOOOOOOO!!! acudía raudo a abrirnos la puerta, aprovechando el momento para entablar una conversación que él escuchaba y hasta parecía darnos la razón a todos nuestros



problemas. ¡Cuánto darían hoy los programas del corazón por tener la información que tenían estos entrañables personajes!

Las noches pesadas para ellos eran las noches de los sábados y festivos. Recuerdo que mi padre cada noche salía a la calle, simplemente por charlar un rato con él y fumarse un pitillo. Pues bien, las noches de fin de semana ni tan siquiera aparecía al momento, debido a la gran cantidad de llamadas que recibía por parte del vecindario.

Al amanecer se escuchaban los aldabazos en las puertas de aquellos que le encargaban que les hiciese la función de despertador, y puedo asegurar que no eran despertadores digitales.

Araceli García Boada

El molinero

Como bien su nombre indica: "oficio del hombre, que dedicaba sus horas de trabajo a moler". En los casos que yo más conozco sólo molían cereales y, muy especialmente, trigo y centeno. Para realizar dicho trabajo se valían principalmente del agua, la cual, una vez embalsada, a través de una compuerta ejercía la presión suficiente para hacer mover el molino.

Un buen molinero tenía que saber muy bien preparar y labrar las piedras del molino y así, de ese modo, obtener mejor calidad en la harina. Dicho oficio se realizaba en pueblos rurales, donde sus hombres y mujeres se dedicaban a las labores de la tierra. El molinero solía ser un poco avaro en el momento de medir o pesar sus maquilas de ahí que se les solía aplicar el famoso refrán: ¡Cambiarás de molinero pero no de ladrón! Sus principales herramientas de trabajo eran: la pica, la bujarda para labrar las piedras, sacos y cuerdas para envasar sus mercancías, báscula y romana para pesar, cuartilla, celemín y cuartillo para medir; elementos y artilugios que, con la habilidad que les caracterizaba, con frecuencia solían engañar a sus parroquianos. Dependiendo de comprar, vender o cambiar, los pesos y las medidas siempre se inclinaban a su favor, de ahí su fama de ladrón. ►



► El molinero era un oficio en el que la mayor parte de trabajo se realizaba a finales del verano o principios del otoño, una vez acabada la temporada de la recolección. Para poder quedar bien con sus clientes, en muchas ocasiones, siempre que el agua lo permitiera, tenían que enlazar el día con la noche ya que por esas fechas los ríos bajaban con muy poco caudal. Podría contarles alguna anécdota, pero con esto creo que hay suficiente para hacer honor al molinero. Quiero agradecerles su constancia y sacrificio, pues con ello se pudo amasar la buena harina.

Francisco Pérez

El recovero

Es un oficio o una forma de ganarse la vida. En los años de la posguerra se llamaba recovero a un señor que tenía una tienda donde vendía un poco de todo, de lo poco que había en aquellos tiempos. Que yo me acuerde era la única tienda que había en el pueblo y este señor vendía lo que tenía. Pero la única manera que tenía para cobrar era salir cada día de su casa, visitar las casas de sus acreedores y cobrar con los huevos de las gallinas o de las pavas. Iba por la calle y decía gritando: "¡el recovero!". Las señoras de las casas donde las gallinas o pavas habían puesto huevos, salían a la puerta y le daban los huevos que recogían. Y como el recovero tampoco sabía escribir, hacía una cruz con un trozo de carbón en un papel de estraza. Cuanto más grande era el huevo, mayor era la cruz que marcaba el recovero; pero él sabía muy bien sus cuentas.

Y nosotros, los chiquillos, siempre que podíamos íbamos detrás de él por si se le rompía algún huevo y nos lo daba... pero ni eso ¡con el hambre que teníamos!

No escribo más porque no acabaría nunca, porque ésta es una cosa de esas que nunca se acaban.

Dolors Domene

El matalasser

L'ofici del matalasser és un dels oficis que al llarg del temps, de mica en mica, s'han anat perdent, perquè la seva tasca era refer matalassos. Suposo que totes i tots sabreu el que era, més endavant us ho explicaré. La pèrdua d'aquest ofici es va anar produint perquè la gent

anava substituint els matalassos de llana pels de molles, d'espuma i d'altres materials més pràctics i higiènics, ja que la llana sempre desprenia una mica de pols.

Jo recordo que, quan estava a casa amb els meus pares, teníem els matalassos de llana. Cada setmana els picàvem bé i els giràvem de l'altre cantó perquè no s'hi posés la pols que la mateixa llana desprenia i perquè no quedessin aixafats, per això s'havien de refer de tant en tant. També recordo que quan el matalasser desfeia el matalàs i se'n duia la llana, la meva mare



rentava les teles en un safareig molt gran que teníem a l'eixida de casa. Era el que normalment tothom solia fer perquè quedés un matalàs en condicions. S'acostumava a refer-los cada dos anys, almenys a casa meva.

Molta gent havia de substituir el matalàs de llana perquè tenia al·lèrgies a la pols i el metge els aconsellava que se'l canviessin ja que, com he dit, la llana sempre en desprenia una mica.

I ara dit tot això, com us deia al començament, us explicaré la tasca del matalasser.

Per començar un matalàs cal primer de tot picar bé la llana a fi i efecte de netejar-la de matèries estranyes i fer-la esponjosa. Els pals per varejar-la solen ésser de freixe, d'un metre i mig de llarg, encorbats en angle molt agut per l'extrem més prim i sense parts aspres on es pugui enredar la llana. Aquesta es pica amb el ganxo de la vara, amb força i fent-la voleiar fins que es deixa anar, picant-la aleshores en proporcions més petites. Ja ben picada és qüestió de ficar-la dins del sac, distribuint-la ben igualada, sense aixafar. Un cop tota la llana és a dins, es cus l'obertura que s'hi havia deixat. Després es fiquen endins les puntes del matalàs, en sentit perpendicular a les cares de la tela i es va cosint a punt d'agulla. Ja llestes aquestes operacions, es procedeix a l'embastat, per al qual es tallen vetes de trenta a quaranta centímetres, enfilant cada una en una agulla saquera que es fa passar pels ullets o botonets que es corresponen per sortir a la cara superior. Els dos caps de la veta, que han d'ésser iguals, s'estrenyen fort fent un nus amb doble llargada, de manera que gairebé arribin a tocar-se les teles d'ambdós costats. Antigament, les teles de matalàs eren de fustany, teixit de cotó amb ratllat blau o vermell. ►

► I dit això, per acabar, espero que us hagin vingut bells, ahora que vells, records a la memòria i us hagi agradat la tasca del matalasser.

Mercè Santamaria

El carbonero

Finales del siglo XIX y principios del XX. Uno de los oficios más antiguos y que ya han desaparecido es el de carbonero. Los llamaban también "hombres de humo". Vivían y trabajaban en el bosque y, durante meses, el bosque era su casa, hasta que acababan con el trabajo.



Era un oficio muy duro. Tenían que talar los árboles y trocearlos. Luego hacían lo que se llaman "pilas", una especie de volcanes en miniatura formados con los troncos, y después las enterraban con tierra. Una vez enterrada, se prendía la pila. Ésta quemaba durante días y el carbonero tenía que

cuidarla constantemente, avivando y sacudiendo desde la parte superior de la pila con un palo largo. Una vez sacado el carbón, lo cargaban en burros para venderlo a los pueblos de alrededor de la montaña. Esto lo hacían una y otra vez. Mientras duraba el proceso vivían en barracas que ellos mismos se habían construido al lado de la carbonera.

Era un trabajo muy necesario porque en aquella época no había ni gas natural, ni gasóleo, ni nada por el estilo para calentar las casas. El carbón era muy importante.

Carmen Malagón Arco

El pastor

El pastor, cuando se levanta por la mañana a las seis, lo primero que hace es ir al corral donde están las ovejas, mira su rebaño a ver si están todas y, si está todo bien, las saca a pastorear al monte. El pastor se queda con ellas hasta que empieza a oscurecer. Si alguna oveja

pare, el pastor la ayuda a sacar el cordero. La mayoría paren un cordero o dos. Cuando el pastor llega, mira las ovejas y a las que tienen mucha lana, coge las tijeras y las esquila. Antiguamente no había máquinas, lo hacían a mano. Una vez quitada la lana, ya están las ovejas esquiladas.



María Calabria



Antoni Molins, el campaner de Sant Celoni.

El campanero

Aunque parezca muy lejano, el oficio del campanero fue, durante gran parte del siglo pasado, muy importante para mantener informada a la población.

No había otro medio de comunicación para informarnos sobre las horas, el tiempo, etc.

Normalmente el campanero vivía al lado de la iglesia en alguna propiedad que le cedían, no tenía un sueldo fijo, aunque a menudo los campesinos le regalaban grano cuando tocaba "buen tiempo"; pero casi siempre era necesario tener otro oficio.

La escuela de este oficio era la tradición familiar, pues solía pasar habitualmente de padres a hijos y así sucesivamente.

Muchos de nosotros aún nos acordamos de Ton

Campaner, Antoni Molins, el último campanero que hubo en Sant Celoni, que además era sastre.

El oficio de campanero como otros muchos se ha extinguido porque ya no se pueden tocar las campanas a mano. Hay otros sistemas mecánicos. Además nos informamos de lo que acontece en los pueblos por los diferentes medios de comunicación.

Ángeles Vargas

Volem agrair l'amabilitat de la senyora Elisa Molins, filla d'en Ton, qui ens ha facilitat aquests materials.

Molt agràits, Elisa! I un petit, però molt sentit, homenatge a l'últim campaner de Sant Celoni: Antoni Molins.

Ton Campaner

El padre de Antoni Molins también fue campanero, aunque, en su caso, él no había heredado el oficio de sus antepasados. "Antes de mi padre había dos señoras mayores a las que llamaban las campaneras. Una de ellas era la viuda del antiguo campanero. A la muerte de su marido, siguió tocando las campanas, ayudada por una hermana soltera y cuando ya no pudieron más, llamaron a mi padre".

Molins es conocido por todos en su pueblo, Sant Celoni, como Ton Campaner. "Yo aprendí fijándome cómo tocaba mi padre. Mi madre también ayudaba, porque casi todas las mujeres de los campaneros sabían tocar. Así, si su marido se ponía enfermo, subían ellas", explica. "Después, cuando murió mi padre, el año 55, continué yo, porque aquí el campanero tenía casa gratis. Pero yo siempre he tenido otro oficio: soy sastre".

A la sombra de unos árboles, en la plaza de delante de la iglesia, Ton espera la hora del mediodía para cerrar la iglesia, pues combina el oficio de tocar campanas con el de sacristán. Los recuerdos se agolpan. Se hacen vividos. Como los de aquel día de guerra en que se llevaron las viejas campanas. "Esas antiguas estaban hechas de un metal especial", apunta despacio, como si aún estuviera escuchando su tañido. "Tenían un sonido precioso. Sobre todo la grande. Me acuerdo que cuando la tiraron hizo un hoyo de más de metro y medio en el suelo, aquí, justo al lado del campanario y delante de nuestra casa", explica. "Esa era la Martina, que llevaba ese nombre en honor del santo patrón de esta parroquia. Después, cuando acabó la guerra, trajeron otras campanas de Olot. A la grande que han puesto ahora también le dieron el nombre de Martina. Martina Celedonia Ermentera se llama. Pero éstas no suenan igual".

Al igual que en Castellarçol, en Sant Celoni se tocaba a la oración y al Angelus. "Y a las 8 de la tarde era el toque final. Antiguamente era costumbre que después de ese último toque, las jóvenes se retiraran a sus casas", ríe, divertido, Ton.

La llegada de los bomberos, hace unos cuantos años, hizo desaparecer el tradicional toc de foc y la mecanización del campanario, hace cinco, acabó con el Angelus. A Ton le asoma la nostalgia. "Ahora ya no se pueden tocar a mano, porque el martillo que las golpea está clavado en la pared. Así es que cuando hay que tocar a misa, que son treinta o cuarenta campanadas, apretas un botón. Y luego hay otro que las hace tocar a muertos durante diez minutos. Para replicar a gloria hay otro interruptor. Pero siempre es lo mismo".

Retall de l'article *Los últimos campaneros* que va aparèixer en el DOMINICAL de *El Periódico*, un diumenge de desembre de l'any 1985.

Visions des de La Batllòria

Formació instrumental C

Aquest curs 2006/2007 s'ha iniciat un curs de Formació instrumental al Centre Cívic de Les Casetes de La Batllòria que respon a les demandes que han sorgit des del mateix poble. Un grup de persones demanaven alfabetització al seu poble, davant la impossibilitat de desplaçar-se a Sant Celoni. El CFA Baix Montseny ha intentat respondre a aquesta demanda i una professora es desplaça cada divendres a La Batllòria. Les alumnes d'aquest grup es volen presentar i explicar-vos com han anat a parar a La Batllòria. Us volen obrir les portes del seu poble, que elles defineixen com a tranquil i familiar...

Me llamo Francisca Balsera, nací en Belalcázar provincia de Córdoba y llevo treinta y siete años en Cataluña. A La Batllòria llegué hace cinco años junto con mi marido porque quería tener una casa y aquí eran más baratas.

De La Batllòria, lo que menos me gusta es la cantidad de dinero que hay que pagar de impuestos. En cambio, valoro mucho la tranquilidad que se respira en el pueblo y el hecho que se empiecen a hacer cursos. Yo estoy aprendiendo a leer y a escribir en el Centre Cívic de Les Casetes y estoy muy contenta, aunque me gustaría que pudiéramos estudiar más días, porque ahora sólo vamos un día a la semana.

• Francisca Balsera

Me llamo Honorada y nací en Viveros, Albacete. Hace treinta y tres años que vine a vivir a Cataluña. He vivido en Hostalric, Tordera y La Batllòria, donde vivo desde hace veintiséis años.

Me gusta vivir aquí, pero el transporte es un problema grave. También el pueblo es muy caro. Hay pocas tiendas y las que hay tienen precios muy altos para los jubilados como yo.

También creo que el pueblo está un poco sucio, habría que barrer más...

• Honorada Álvarez

Quisiera presentarme: me llamo María Zamora Ortega, tengo sesenta y tres años y soy jubilada. Hace cuatro años que vivo en La Batllòria y quisiera agradecer que, poco a poco, el pueblo va mejorando.

Antes vivía en Badalona, por eso me gusta la tranquilidad de mi nuevo pueblo. Lo tengo todo a mano, tenemos autobús y tren (aunque pase cada dos horas). Creo que el autobús tendría que venir cada hora porque así iríamos más a Sant Celoni.

Me gusta mucho el hecho que todos los que vivimos en La Batllòria nos conocemos y nos saludamos. Cuatro amigas y yo nos dedicamos a pasear por el pueblo y lo conocemos de arriba abajo, nos llaman las "chicas de oro".

Yo vine a vivir aquí porque se trasladó mi hija y nos vinimos nosotros también. Estoy muy contenta, pese al transporte.

• María Zamora

Me llamo Julia y nací en Algeciras. Me vine a Cataluña hace cincuenta y cinco años y a La Batllòria hace nueve años. Antes había vivido en Sant Celoni, donde tenía una pescadería en la calle Sant Martí.

Me gusta mucho vivir en La Batllòria, sobre todo por la gente, que es muy agradable, y el ambiente es muy familiar. Todos nos conocemos.

Lo que menos me gusta es que las calles están llenas de excrementos de perros. Creo que los dueños tendrían que recogerlos.

• Julia Perea

Soy Margarita, soy de Córdoba y llevo siete años en Barcelona. Me vine de mi tierra porque encontramos trabajo aquí. Mi primer destino en Cataluña fue Mollet del Vallès y en La Batllòria llevo dieciocho meses viviendo.

De La Batllòria me gusta mucho el ambiente, sus gentes y la tranquilidad. Pero claro, también tiene aspectos negativos y uno de ellos es el transporte. Por ejemplo, cuando tienes que ir al médico pierdes mucho tiempo si usas el transporte público y si encima pierdes un tren o el autobús, te tienes que esperar varias horas.

Una de las cosas que podrían mejorar es la vigilancia. Creo que la policía se tendría que pasear más por nuestro pueblo, a pie y en coche.

• Margarita Aguilar

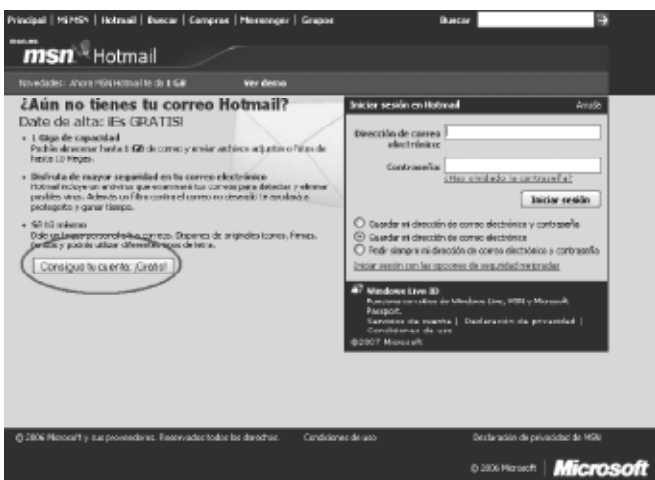


Què cal fer per obtenir i utilitzar un compte de correu electrònic

Els alumnes dels grups A i B del mòdul d'Introducció a la informàtica han preparat un article on s'explica què cal fer per sol·licitar i fer servir un compte de correu del tipus webmail, el més senzill d'utilitzar, i enormement popular gràcies a serveis gratuïts com Hotmail. Cada alumne es va encarregar d'una part. Al final, per raons d'espai, hem triat les quatre principals, en les quals s'explica de forma breu i amb il·lustracions reals com es fa per donar-se d'alta, iniciar sessió, enviar un missatge i llegir els missatges rebuts.

1. Per donar-se d'alta:

Obrim el nostre navegador (per exemple, l'Internet Explorer) i introduïm l'adreça www.hotmail.com:



Clicarem en el botó *Crear una cuenta MSN Hotmail*, i apareixerà un formulari que haurem d'omplir, la part inicial del qual té aquest aspecte:

Les adreces de correu tenen la forma *nom@hotmail.com*, on *nom* pot ser el nom que tu vulguis en minúscules, sense espais, ni punts, ni accents. Quan hagis escrit el nom de la teva adreça de correu, has de clicar a *Comprobar disponibilidad* per comprovar que ningú hagi demanat aquest nom abans que tu.

Al final del formulari, apareixen els botons *Aceptar* i *Cancelar*. Cliquem *Aceptar* i el web examina les dades introduïdes. Si s'ha deixat alguna casella sense omplir, o s'ha omplert incorrectament (per exemple, si la clau secreta no té un mínim de sis caràcters), el procés s'ha de tornar a començar. Si tot va bé, es mostrarà la pantalla següent:

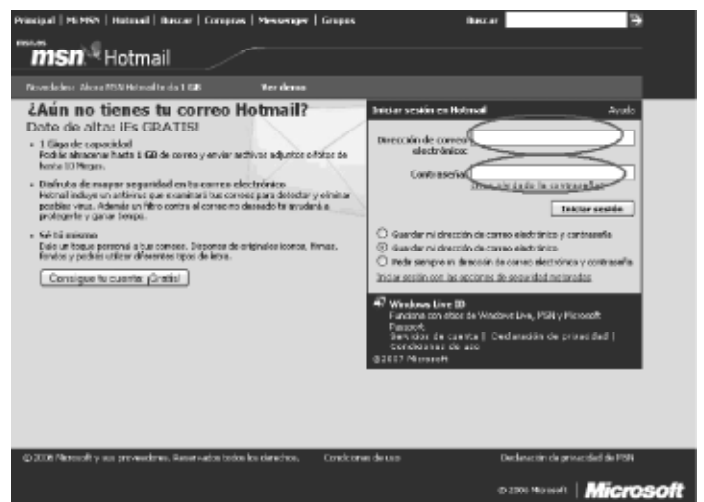


que indica que ja disposes d'un nou compte de correu. No cal prendre nota de tot el que s'ha escrit. Només cal recordar (o, millor encara, anotar en un paper) la teva adreça de correu (que és la que faràs saber a les persones que vulguis que t'enviïn missatges) i la clau secreta, que necessitaràs per poder accedir al teu compte de correu i llegir els missatges que t'enviïn.

A partir d'aquest moment ja pots accedir a la pàgina de *Hotmail* amb l'adreça i la clau que has triat.

2. Per iniciar sessió:

Amb el nostre navegador, introduïm l'adreça www.hotmail.com. Apareixerà la mateixa pantalla que abans:



A la casella *Dirección de correo electrónico* posarem la nostra adreça de correu completa (el nom que vam triar en donar-nos d'alta, seguit d'*@hotmail.com*), en minúscules i sense espais ni accents. A la casella *Contraseña* hi posarem la clau que vam triar. Clicarem en el botó *Iniciar sesión* i ens apareixerà la pantalla d'inici del nostre compte:

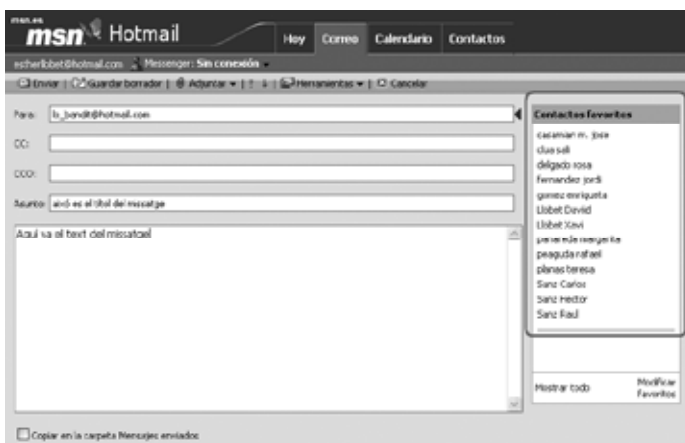


la qual ens informa del nombre de missatges rebuts que conservem en total, del nombre de missatges no llegits (entre parèntesi), de l'espai utilitzat (una barra en verd) i del disponible (una barra en blanc) i d'altres dades del nostre compte.

Per llegir i enviar missatges, clicarem a la pestanya *Correo*. Per escriure un nou missatge, cliquem a *Nuevo mensaje*. També es pot crear una llista de contactes (com una agenda) que ens faciliti enviar missatges als nostres contactes més utilitzats, clicant a la pestanya *Contactos*. O també es poden canviar diversos paràmetres del nostre compte, com ara l'idioma, la clau secreta, o les adreces que cal considerar "correu-escombraria" (l'anomenat *spam*), a l'enllaç *Opciones*.

3. Per enviar un missatge

Un cop hem iniciat sessió amb la nostra adreça de correu i la clau, cliquem al botó *Nuevo mensaje*, tal i com hem vista a la pantalla d'inici anterior. Ens apareix la següent pantalla:

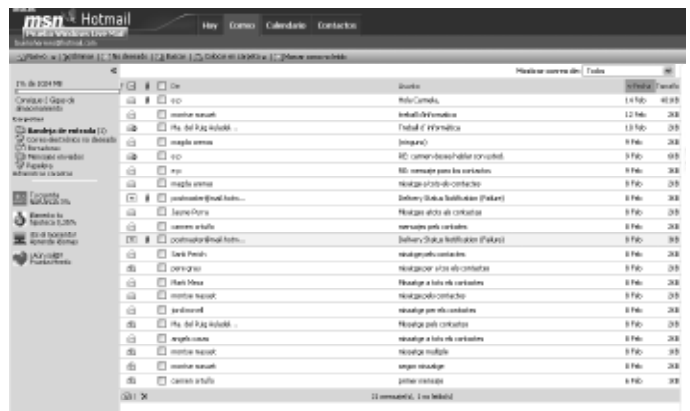


En aquesta pantalla hem posat l'adreça de correu del destinatari a la casella *Para*; alternativament, podem clicar directament sobre el nom de la persona a la qual volem enviar el missatge, si prèviament l'hem afegit a la llista dels nostres contactes favorits. A la casella *Asunto*, hem posat el títol del missatge, i finalment escrivim el missatge pròpiament dit a la casella gran. També podem enviar una còpia del missatge a altres usuaris, posant les seves adreces a la casella *CC*. Si les posem a la casella *CCO*, quan l'usuari rebí el missatge, el programa no li mostrarà les adreces de les altres persones a les quals s'ha enviat. Un cop fet tot això, clicarem al botó *Enviar*, i ens mostrarà la pantalla següent:

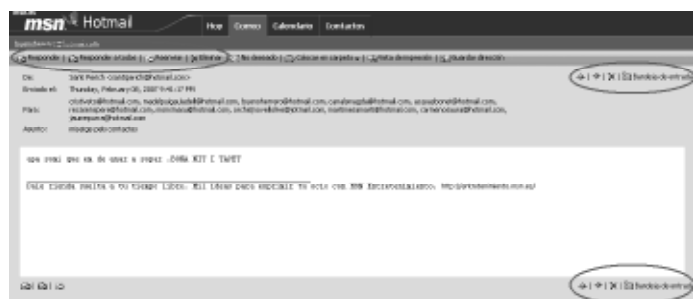
que indica que el missatge s'ha enviat correctament.

4. Per llegir un missatge

A partir de la pantalla d'inici (vegeu *Per iniciar sessió*), cliquem a la pestanya *Correo* i se'ns mostrarà un llistat amb tots els missatges rebuts, anomenat *Bandeja de entrada*:



Clicarem el nom del remitent del missatge que vulguem llegir. El missatge s'obrirà en una nova pantalla, com la que es mostra a continuació.



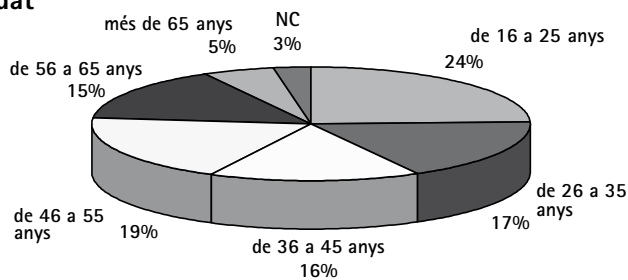
Un cop hem llegit el missatge, podem eliminar-lo, contestar-lo, reenviar-lo a una tercera persona o moure'l a una altra carpeta. La pantalla també ens mostra el remitent, la data, l'assumpte, les altres persones a les quals s'ha enviat el missatge i, si és el cas, els fitxers que s'adjunten al missatge (com ara fotos, textos, fulls de càlcul, etc.) Unes fletxetes a la part dreta al principi i al final del missatge ens permeten passar al missatge anterior, al següent, o tornar a la *Bandeja de entrada*.

Questionari d'inici de curs

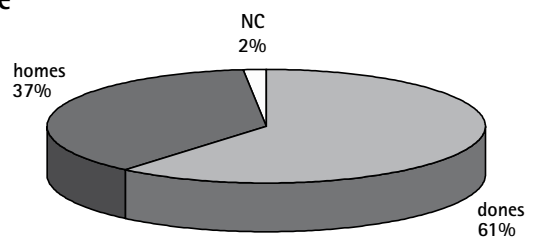
Graduat en educació secundària

Amb els alumnes que s'estan preparant per obtenir el títol de Graduat en educació secundària hem realitzat l'estudi estadístic amb els resultats del qüestionari d'inici de curs que responen les persones matriculades al centre. En els gràfics mostrarem els resultats globals, encara que les taules de freqüències s'han realitzat pels diferents nivells. El nombre de persones que ha respost el qüestionari ha estat de 287, de les quals mostrarem en els següents gràfics l'edat i el sexe.

Edat



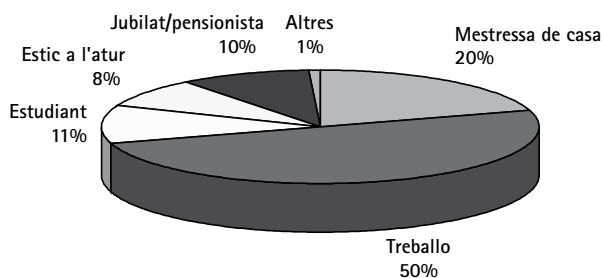
Sexe



Els resultats obtinguts de les qüestions proposades han estat els següents:

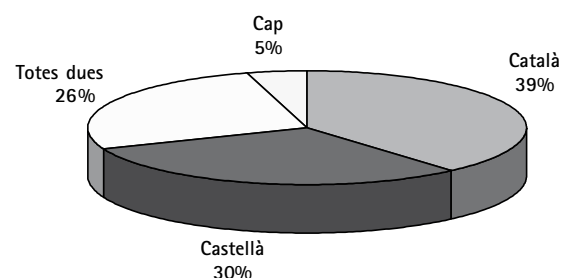
1. Quina és la teva situació laboral actualment?

La meitat de les persones enquestades treballa, però en alguns cursos ho fa la majoria de persones (Formació instrumental, Accés a CFGS i a la universitat, Castellà elemental i Anglès tercer nivell).



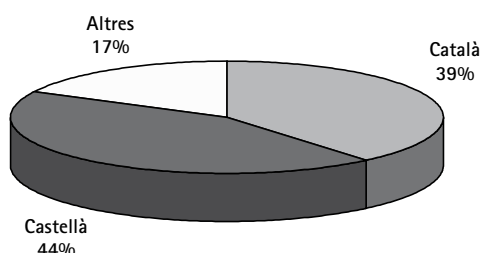
3. Quina llengua fas servir més?

Les persones enquestades fan més ús del català que no pas del castellà i una quarta part utilitza indistintament les dues llengües. Les 13 persones que responen que no en fan servir cap estan matriculades en grups d'aprenentatge de la llengua i, probablement, quan han contestat el qüestionari acabaven d'arribar del seu país d'origen.



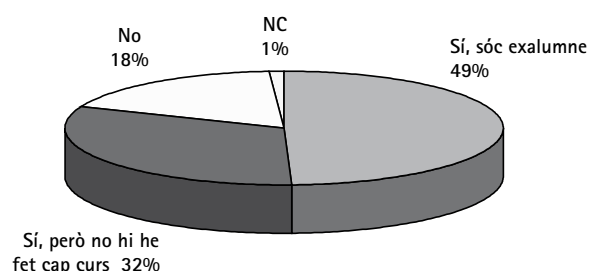
2. Quina és la teva llengua materna?

Es pot observar que el percentatge majoritari correspon al castellà, tot i que no arriba als cinc punts de diferència amb el català. També hi ha un percentatge que reflecteix que hi ha persones d'origen estranger i que, per tant, la seva llengua materna és una altra.



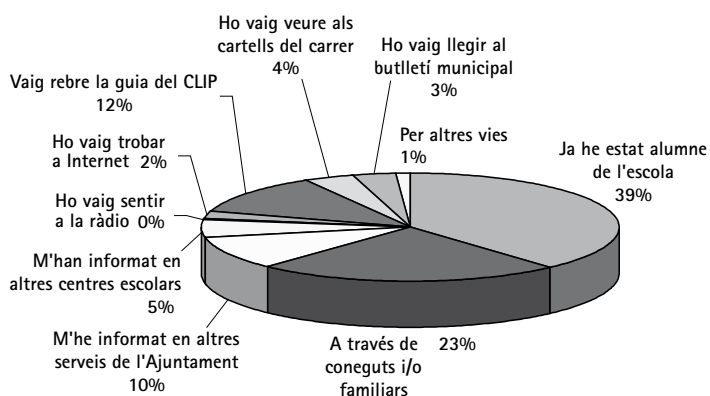
4. Coneixies l'existència de l'escola d'adults abans d'apuntar-te a aquest curs?

La majoria de persones han contestat afirmativament. D'aquestes, 142 són exalumnes i 91 són persones que s'han matriculat al centre per primera vegada.



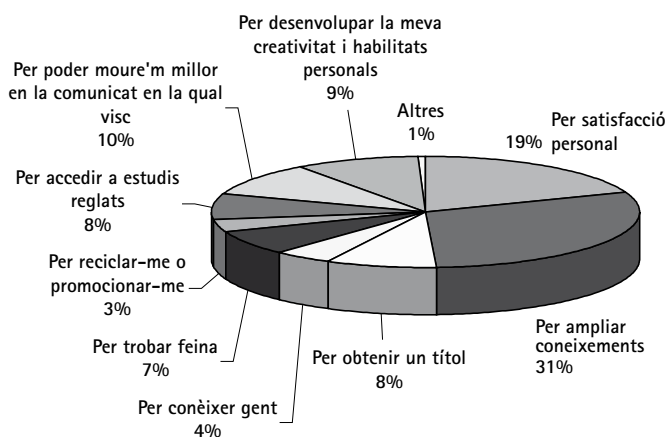
5. Com t'has assabentat de quan i on t'havies de matricular?

Un percentatge força elevat dels enquestats coneixia el procés de matriculació, perquè ja havia assistit a l'escola d'adults. També cal comentar que més d'un 20 % se'n va assabentar a través de coneguts i/o familiars.



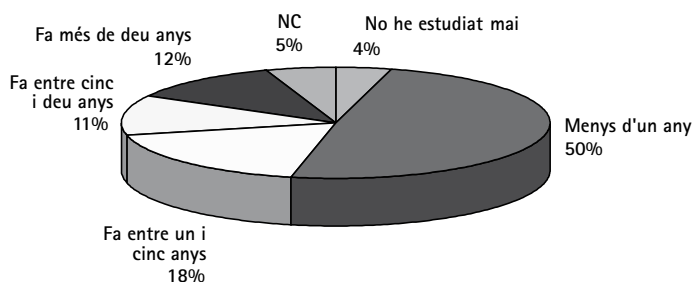
6. Per què creus que et pot servir aquest curs?

Hem de tenir en compte que algunes persones han escollit més d'una opció. Globalment la més elevada és la d'ampliar coneixements tot i que moltes persones ho fan per satisfacció personal.



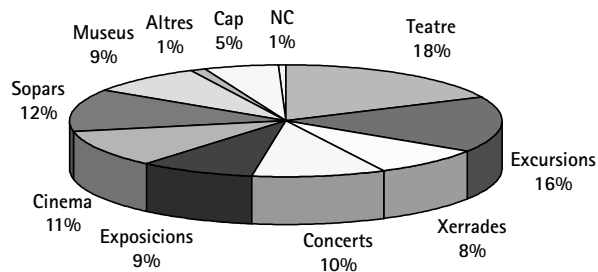
7. Quant temps fa des que vas estudiar algun curs o curset per última vegada?

La meitat dels enquestats havien estudiat en l'últim any i només 12 persones no havien cursat cap estudi.



8. Quines activitats extraescolars proposaries?

La majoria proposen més d'una activitat. Aquestes, de més a menys proporció, són les següents: teatre, excursions, sopars, cinema, concerts, museus, exposicions i xerrades.



Una història de cine

Accés a cicles formatius de grau mitjà i superior
Accés a la universitat

La Història és una de les assignatures que menys agraden a l'escola. Massa temari, massa dates, massa personatges, massa que estudiar... però existeixen recursos que permeten estudiar i comprendre la història, i a més ens permeten passar una bona estona. Un d'aquests és el cine, que durant dècades ha tractat temes històrics. Qualsevol història s'ha de situar en un moment, en una data. En les següents pàgines, els alumnes que preparem les proves d'accés (grau mitjà, superior i universitat) us volem presentar una mica d'aquest cinema. Es tracta de pel·lícules del cinema espanyol, més o menys conegudes, que permeten conèixer una mica més la història del nostre estat.

LAS HURDES, TIERRA SIN PAN

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 1933
DIRECTOR: Luís Buñuel
GUIÓN: Luís Buñuel, Pierre Unik y Julio Acín
INTÉRPRETES: habitantes de las Hurdes (Cáceres)
DURACIÓN: 27 minutos.

VALORACIÓN HISTÓRICA



Las Hurdes, tierra sin pan es un homenaje a los habitantes de este lugar de España que vivían en la miseria, pasando hambre y con enfermedades como el paludismo. Pero la película es además una denuncia dura en un país que no reconocía la existencia de lugares olvidados como éste. De hecho, fue prohibida durante algunos años.

El film se rodó en un momento de inestabilidad social y política que acabaría desembocando en la Guerra Civil española.

MUERTE DE UN CICLISTA

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 1955
DIRECTOR: Juan Antonio Bardem
GUIÓN: Juan Antonio Bardem
INTÉRPRETES: Lucía Bosé, Alberto Closas
DURACIÓN: 88 minutos

VALORACIÓN HISTÓRICA



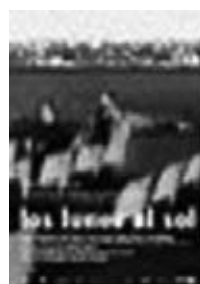
La película examina la relación amorosa de María José, una chica de la burguesía madrileña, y su amante Juan, un profesor universitario, a partir de que atropellan accidentalmente a un ciclista, a quien abandonan en el lugar del accidente. La película retrata la sociedad española de la posguerra. Se pueden apreciar el tráfico de influencias, la situación obrera y las primeras revueltas estudiantiles.

LOS LUNES AL SOL

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 2002
DIRECTOR: Fernando León de Aranda
GUIÓN: Fernando León de Aranda
INTÉRPRETES: Javier Bardem, Luis Tosar
DURACIÓN: 113 minutos.

VALORACIÓN HISTÓRICA



La historia se ubica en la reconversión industrial que se realizó en España en los años 80 y que afectó a los astilleros gallegos. Cada uno de los personajes va desgranando su situación y asimilando el problema (el paro) según su carácter y situación familiar. El porvenir se les presenta tedioso y monótono, después del festivo domingo llegan los lunes sin trabajo, al sol.



¡AY, CARMELA!

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 1990
DIRECTOR: Carlos Saura
GUIÓN: Carlos Saura y Rafael Azcona
INTÉRPRETES: Carmen Maura y Andrés Pajares.
DURACIÓN: 102 minutos.

VALORACIÓN HISTÓRICA



La película se desarrolla durante la guerra civil. Los protagonistas son una compañía de teatro que se dedica a entretener al ejército republicano. Caerán en manos de los enemigos, nacionales, y serán obligados a actuar frente a ellos. En un momento de orgullo Carmela, la actriz protagonista, muestra la bandera republicana ante

los militares franquistas lo que le cuesta un tiro entre los ojos.

La película, rodada en 1989, quiere mostrar que la Guerra Civil fue un preámbulo de la II Guerra Mundial. Que resultó ser una lucha entre el fascismo y la democracia. Que hubo gente, de muchísimos países, que vino a defender a la joven democracia española: los brigadistas.

SOLAS

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 1999
DIRECTOR: Benito Zambrano
GUIÓN: Benito Zambrano
INTÉRPRETES: María Galiana y Ana Fernández
DURACIÓN: 101 minutos.

VALORACIÓN HISTÓRICA



Solas es una película de problemas de cierta gravedad, tales como el alcoholismo, el maltrato y la marginalidad.

María abandona su casa para huir del maltrato al que su padre somete a su madre. Cae en la bebida y en los brazos de un camionero al que sólo le interesa su cuerpo. Tras descubrir que está embarazada ve como su pareja la abandona, y como su madre se instala en su casa para poder cuidar a su marido, que está en el hospital. La convivencia será difícil y muchas cosas saldrán a la luz.

LOS SANTOS INOCENTES

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 1983
DIRECTOR: Mario Camús
INTÉRPRETES: Alfredo Landa, Francisco Rabal y Terele Pávez
DURACIÓN: 105 minutos.

VALORACIÓN HISTÓRICA



Espectacular película que muestra la servidumbre a la que se ve sometida una familia campesina española que trabaja en el cortijo de una familia acomodada. Tienen que aguantar todo tipo de vejaciones por parte de los "señoritos".

La película nos sitúa en la España de los años sesenta. O mejor dicho, en las dos Españas, la rural (anclada en el pasado) y la urbana. Hay una clara denuncia de la presencia del caciquismo todavía en este país.

EUSKAL PILOTA. LARRUA HARRIAREN KONTRA LA PELOTA VASCA. LA PIEL CONTRA LA PIEDRA

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 2003
DIRECTOR: Julio Medem
GUIÓN: entrevistas
INTÉRPRETES: entrevistados
DURACIÓN: 117 minutos.

VALORACIÓN HISTÓRICA



Es un documental que trata sobre el conflicto vasco, con la intención inicial de poner en pantalla la más gran diversidad de opiniones, de un bando y de otro, como un partido de pelota vasca.

Para el director fue una pena no poder contar con muchas personas que no quisieron participar y lo acusaron de estar cerca de la ideología del nacionalismo radical vasco.

Accés a cicles formatius de grau mitjà i superior Accés a la universitat

¡BIENVENIDO, MR. MARSHALL!



"Americanos,
vienen a España
guapos y sanos,
viva el tronío
de ese gran pueblo
con poderío,
olé Virginia,
y Michigan,
y viva Texas, que no está mal,
os recibimos
americanos con alegría,
olé mi "mare",
olé mi suegra y
olé mi tía".

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 1953
DIRECTOR: Luís García Berlanga
GUIÓN: Luís García Berlanga, Juan Antonio Bardem
y Miguel Mihura.
INTÉRPRETES: José Isbert, Manolo Morán,
Lolita Sevilla, Elvira Quintilla, Alberto Romea...
DURACIÓN: 95 minutos.

VALORACIÓN HISTÓRICA

La película es una parodia de la vida rural española, al tiempo que critica la ausencia de la ayuda económica a España por parte de los Estados Unidos que, bajo el nombre de Plan Marshall, sirvió de revulsivo a muchos países de la Europa de la Posguerra para recuperarse de la crisis a la que les había llevado la II Guerra Mundial. Esta falta de ayuda americana se debía a la forma política del régimen, aunque un cambio en la política internacional, la Guerra Fría, provocó un acercamiento de los americanos al régimen y la llegada de los primeros créditos. En este momento se sitúa la película.

Año 1951, el pueblo de Villar del Campo se prepara para recibir una visita especial : los americanos y sus dólares. Los habitantes convierten su pueblo, de los alrededores de Madrid, en un típico pueblo andaluz blanco, con cantantes, bailaores... Todo su esfuerzo no sirve de nada, porque los yanquis pasan de largo y los habitantes del pueblo, además, tienen que pagar de su bolsillo los gastos, cosa que empobrece su vida aún más.

RAZA

FICHA TÉCNICA

NACIONALIDAD: española
ESTRENO: 1941
DIRECTOR: José Luís Sáenz de Heredia
GUIÓN: Antonio Román y José L. Sáenz de Heredia.
Basado en la novela de Francisco Franco.
INTÉRPRETES: Alfredo Mayo, Ana Mariscal, José Nieto,
Blanca de Silos, Pilar Soler...
DURACIÓN: 103 minutos y 10 segundos.

VALORACIÓN HISTÓRICA



Isabel Andrade espera, en el muelle y junto a sus hijos José, Pedro, Isabel y Jaime, a su marido, Pedro Churruca, que regresa de Cuba donde defiende la posición española de la isla. Churruca es enviado de vuelta a la isla y muere en combate. Nos situamos a finales del s.XIX y España pierde las posesiones de Cuba, Puerto Rico y Filipinas.

En 1928, Isabel Churruca contrae matrimonio con Luís Echevarría, José se convierte en militar y Pedro en político liberal. Los dos hermanos representan a los dos bandos que se enfrentan en la Guerra Civil. José ve en su hermano la traición a la patria y a la familia. Pero, finalmente, Pedro comprende que se ha equivocado de bando y traiciona a la República y se une al bando franquista. El otro hermano, Jaime, se había ordenado sacerdote y fue fusilado durante la guerra. La película muestra en la última escena a Isabel y a sus hijos observando un desfile militar. Uno de los niños pregunta qué es lo que están viendo y la madre responde:

- *Esto que estamos viendo se llama Raza, hijo mío.*

Como hemos comentado más arriba, la película se centra primero en 1898 y la pérdida de las colonias. La segunda época que recrea es la dictadura de Primo de Rivera y el advenimiento de la II República.

El levantamiento del 18 de julio de 1936 y el desencadenamiento de la Guerra Civil se presentan bajo el punto de vista del general Franco, como el único remedio posible para rescatar a España del desastre.

Una nova llengua, una nova realitat

Curs d'acollida adreçat a dones nouvingudes

El curs que s'ofereix des de l'escola adreçat a les dones immigrades està orientat a que aquestes puguin desenvolupar la seva autonomia i habilitats personals, per tal d'afavorir la seva integració en una nova realitat. Els objectius generals són: facilitar l'aprenentatge de la llengua catalana, conèixer l'entorn proper (ubicació, equipaments i serveis municipals,...) i crear un espai de trobada i de relació interpersonal que afavoreixi la seva participació en la vida social del poble.

Per tal d'assolir unes competències comunicatives bàsiques, a l'aula es fa un treball a nivell oral amb el suport d'imatges de diferents centres d'interès (les salutacions, el temps, l'alimentació, l'entorn, la salut,...), de manera que els ajudarà a desenvolupar-se en les diferents situacions quotidianes que s'aniran trobant.

El grup està integrat per dones d'origen marroquí, però el seu perfil és divers pel que fa a la seva edat, a la seva llengua -àrab o amazigh, depenent de la zona d'on provenen-, al seu nivell d'estudis... Per tant, algunes d'elles, com que no havien anat mai a l'escola, no estan alfabetitzades ni tan sols en la seva llengua; d'altres, normalment les més joves, ja tenen uns estudis a nivell de secundària i, fins i tot, a més d'àrab algunes han estudiat francès. Tot això fa que el ritme d'aprenentatge de la nova llengua sigui molt divers, però totes estan motivades i mostren interès per aprendre el català; ho han volgut reflectir amb aquest breu escrit que us presenten a continuació i que, al final, cada una ha signat a mà.

Catalunya és un país amb una llengua, una cultura i una manera de ser pròpies. La llengua catalana és la llengua pròpia de Catalunya. Estem molt contentes de viure-hi, per això és important aprendre el català. Ens agrada aprendre la llengua catalana, però això ens suposa un esforç i per a algunes és molt difícil, perquè no havíem estudiat mai i no sabem ni llegir ni escriure. També ens trobem que de vegades barregem el català amb el castellà i el francès. Ara ja podem saludar, anar a comprar les coses al mercat i, fins i tot, si volem demanar una cosa d'un color determinat, ja ho podem fer. Una de nosaltres que està embarassada va anar a comprar un cotxet per al nen i el volia de color groc, i la dependenta va quedar sorpresa que sabés demanar el color en català i, fins i tot, la va felicitar.

Tot i que ens costa molt aprendre el català, estem molt contentes amb la nostra professora que ens agrada molt, té molta paciència amb nosaltres i aprenem moltes coses.

ASSIA AMARNISS
Soudia Koulou
MOUMNA AABASS
Fatima ZAHRA SEBTI
AICHA EL AMRANI
KARIMA BEULAFKIH
TOURIA MOKADEM
ASSIA FALAKI
Hanan Ben MOUSSA
Kaoutar Galtach
Imane Ayad
SAMHA TALLISS
FADMA AMNAD
TAMIMOUNT EL GOUY
KHADDOUJA ELKFIF
Soumia EL Haroui
OUARDA - BAGHOOR
ASSIA EL ABBASSI

Hay un mundo ante mí que no me gusta mirar, lleno de odio y prejuicios hacia las personas. Todo esto es algo confuso. A veces me pregunto el porqué, pero nadie me sabe responder a preguntas simples. Antaño las personas querían enseñar un mundo de amor, pero ésta era la ilusión de unos pocos. Ahora sólo hay un mundo de odio. Observando este corrupto mundo en mis días de vida, me he percatado de que la sociedad siempre la constituirán tres clases sociales: los ricos -los que mueven todo-, los políticos -aquéllos a quienes votamos para que después no hagan nada- y, por último, el pueblo -al que nadie escucha-. Ya como ser humano insto a mis semejantes a tratar a todos por igual, no importa el sexo, la raza o la inclinación sexual.

Quiero despertar y ver un mundo donde todos puedan ser iguales, en el que no haya favorecidos y desfavorecidos, porque todos, tanto nosotros como las futuras generaciones, merecemos una vida mejor. El mañana está en ellos. Por favor pido que no hereden este mundo de odio y de marginación hacia todo ser. No dejemos este mundo así. Y ya para concluir, no quiero que nadie que lea o escuche este relato empiece a tirar piedras al tejado ajeno, ésa es la manera de huir del problema y de no hacer nada.

Digamos todos con las manos unidas y el corazón en el puño **VIVIR PARA DEJAR VIVIR CON DIGNIDAD** porque, a fin de cuentas, todos vivimos en el mismo planeta.

• Luis Monterroso

EL PINZÓN Y EL VIENTO

- Quise volar contigo, cruzando bosques de encina y pino, rozando en mis alas prados enteros de verde hierba y aroma a menta.

Quise saber si soy más grande que un pinzón en el olvido, mirar la tierra abrazando las nubes y bebiendo el agua cuando ella aún vuela.

A ti te rogué viento, con ansiado corazón, que cumpliras éste mi deseo, pero mis ojos ya no ven y no hay alas en mi cuerpo.

¿Quién soy yo, dime tú, que prados ya no veo?

¿Quién soy yo, que volar no puedo?

- Eres pinzón, amado mío, con tu azul al mediodía, pero jamás miraste en el riachuelo lo grande que es la vida.

¿ Dónde estabas en otoño, cuando jugaba con el bosque y hacía sus hojas caer?

¿ Dónde estabas en primavera, cuando exuberantes flores crecían, o cuando el sol, a ti, te invitaba a ver su amanecer?

Ahora duermes entre sueños, desnudo ante tus miedos, pero rojas flores te reclaman y junto a ellas, un riachuelo.

¡Despierta, abre los ojos, que alas no has perdido! Pinzón que nunca olvido, viento soy y soy tu amigo.

• Jordi Martí



Me llamo Rachid Chakir. Soy marroquí de nacionalidad, nacido en una ciudad costera que se llama **Assaouira**.

Assaouira es un magnífico pueblo, de color semejante a los pueblos andaluces, en el que reinan los colores azul y blanco. En la historia dicen que sus murallas fueron construidas por el reino de Portugal y después, con el tiempo, fue liberada por el sultán *Mawlay Ismail*, de la dinastía Alauita. En aquella misma época, convivieron en esta ciudad tres religiones: la musulmana, la cristiana y la judía. Fue una época, como dicen los historiadores, ¡de oro! Y hasta ahora, sigue siendo una ciudad de convivencia y cultura. Es una ciudad que entra en el marco de las ciudades turísticas de Marruecos.

Yo aconsejo a quien viaje por Marruecos como turista que visite esta magnífica joya del Atlántico.

• Rachid Chakir (Castellano elemental)

PERSONATGES DE LA CIUTAT DE LA MEVA INFANTESA: EN MASTEGAPEDRES

Jo vaig viure els primers anys de la meva infantesa a la ciutat de *San Juan de los Remedios*, o simplement *Remedios*, a Cuba. Aquesta ciutat tenia diversos personatges de gran popularitat. Com a molts llocs de Cuba, es mantenia el costum d'anomenar aquests personatges peculiars amb un sobrenom. Normalment es deixava el nom de pila i es canviava el cognom per la característica pròpia de la persona. En alguns casos es feia el contrari, se li canviava el nom i es mantenia el cognom. Però a *Remedios* va viure un personatge que no necessitava ni nom ni cognom, ja que tothom se li adreçava pel seu sobrenom: Mastegapedres, perquè a tota Cuba no es coneixia una dentadura tan prodigiosa com la seva.

Hi havia moltes històries sobre en Mastegapedres i eren molts els que afirmaven que sí que era capaç de mastegar les pedres. El que és cert és que pelava les canyes de sucre amb les dents abans de menjar-se-les. També és cert que en una ocasió va agafar una ampolla de vidre i d'una mossegada li va arrencar el coll i va començar a mastegar i, al cap d'un moment, va expulsar el vidre fet a miques. Aquesta és una història que tots els habitants de *Remedios* coneixen.

En Mastegapedres era un senyor negre, alt i corpulent. Es deia d'ell que era molt respectat i molt respectuós i que quan caminava pels carrers sempre cantava en veu baixa amb la seva veu ronca. Els nens li tenien por i els adults se l'estimaven. Va néixer -no se sap ben bé on- en temps de la colònia, abans de la guerra amb Espanya, i va morir al voltant de 1960. Era un enterramorts i dormia al cementiri. El seu llit era la llitera on es feien les autòpsies -i això es dona per cert perquè ho han dit persones d'una serietat absoluta-. En algunes ocasions en Mastegapedres va haver de compartir el llit amb algun difunt que encara no s'havia pogut enterrar. Diuen que llavors acomodava el seu "company" al llarg d'una meitat del llit i ell jeia a l'altra i que, abans de tancar els ulls, sempre amb les mateixes frases, aclaria les normes de la casa: "Germà, vostè al seu costat i jo al meu. Si vostè no em molesta, jo no el molesto. Bona nit".

I així, amb històries certes i d'altres no tan probables, ha anat conformant-se la figura d'aquest curiós personatge.

• Pedro Manuel Villacorta

*Condenada a ser la eterna amiga,
Miras, pero no ves que mi mundo es al revés,
Que es cruel la vida y me castiga,
Jienes mi corazón a tus pies.*

*Mil palabras para expresar
Lo que en realidad no tiene nombre,
Gran dilema, mujer u hombre,
Si en realidad se trata sólo de amar.*

*Je daré mi mano si es lo que quieres,
Más, i qué irónico el destino !,
Tú no entiendes lo que para mí eres,
Pero has marcado por siempre mi camino.*

*Quizás algún día cambiará el mundo,
Podré hablarte sin esconder la mirada,
Sin vergüenza por estar enamorada,
Mi sueño, vivirlo...aunque sea un segundo.*

Anónimo

*Ante todo, gracias a vosotros estas
personas maravillosas que formáis el equipo
de la escuela de adultos.*

*Este poema lo escribo como homenaje en
memoria de mi marido.*

*De noche sueño contigo
De día te sigo viendo
El cuerpo se va a otro mundo
El alma sigue existiendo
Porque éramos almas gemelas
Que el tiempo nos ha separado
Nuestros corazones siguen juntos
Mientras yo siga existiendo
Con cariño te recuerdo
Con el alma te venero
Porque tu fuiste mi amor
Y aún lo sigues siendo.*

Anita Gil

Per col·laborar en la revista d'enguany, els alumnes d'instrumental del grup del vespre han decidit explicar-nos alguna cosa sobre ells mateixos. I ho fan mostrant-nos el que estan aprenent a fer: a més de llegir i escriure, comencen a treballar amb l'ordinador. Aquesta nova eina ha despertat un gran interès i, entre d'altres coses, els ha permès viatjar, veure fotografies, trobar informacions diverses... Fins i tot es van poder acostar a alguns indrets reals a través del satèl·lit.

Per realitzar el treball que ara us mostrem, s'ha utilitzat l'ordinador segons la capacitat de cadascú: uns ja l'utilitzen per escriure, d'altres ens ensenyen informacions o fotos que han capturat a internet sobre el seu país, la seva ciutat natal, les seves gents. Però el més important és que tots ho han fet posant el màxim interès i desitjant que ho trobem interessant.

¡Hola! Mi nombre es Hafid. Nací en una ciudad maravillosa llamada Tánger. Mi infancia transcurrió en un barrio de esta ciudad llamado Bab Flore o Puerta de las Flores, en el cual crecí feliz, rodeado del amor familiar y el calor de la amistad.

Tánger es conocida como la puerta de entrada a África y es una de las más bellas, misteriosas e interesantes ciudades de Marruecos. Localizada a 60km de Gibraltar y a 14km de Tarifa, Tánger tiene unas influencias internacionales muy destacadas y una facilidad asombrosa para atraer a visitantes de todos los lugares del mundo.

El gran zoco localizado en el corazón de la ciudad es el primer destino de la visita del que quiera conocerla, éste es el foco principal de la ciudad.

Otros sitios que deben ser visitados son la kasbah y los jardines del sultán. Los jardines son asombrosos, una mezcla de hierbas aromáticas y unas hileras de limoneros y naranjos.

Ésta es mi ciudad de nacimiento y Cataluña es la comunidad en la que vivo y quiero seguir viviendo, pues en ella he formado una familia, mi propia familia.



La Kasbah. Tánger

me llamo Abdelhakab. Soy de nadour, de
bni chiker un pueblo que está entre melilla
y nadour, en el norte de Marruecos.
Hace ya cinco años que vivo en sont celoni
Antes estaba un poco triste porque estaba
solo pero ahora estoy muy bien porque
tengo a mi mujer conmigo y además
pronto vamos a tener un hijo.

ABDEC



Me llama Kamal. vivo hace unos años en Sant Celoni, donde trabajo. Mi problema es que me falta la vivienda, es difícil encontrar pisos y hay que pagar mucho dinero y muchos impuestos. Como yo no sé en Nador, en Internet he buscado información de mi ciudad.

Kamal



NADOR

Nador está situada en la orilla interior de una laguna litoral, llamada la Mar Chica.

En el extremo norte de la barra de arena que separa la Mar Chica del Mediterráneo, se encuentra Melilla.

En el sur Kariat, con una espléndida playa rodeada de villas, y cerca el cabo de agua, con las islas Chafarinas enfrente.

LA MAR CHICA

La Mar Chica es un entorno natural rico en peces y aves migratorias.

Las aguas son muy poco profundas, por lo que no es navegable, salvo para barcos de poco calado. Los piratas berberiscos sabían esto muy bien.

Tiene una sola comunicación con el Mar Mediterráneo: la Bucana, un estrecho canal de agua, que un siglo se abre y otro se cierra.



NADOR

Nador se asoma a la mar Chica a lo largo de un paseo marítimo.

Tiene más de 300.000 habitantes y una economía fundamentalmente agrícola y fronteriza.

Aunque hay constancia de varios asentamientos, la ciudad es en origen una guarnición militar española.

Formació instrumental A

Soy Nya KATE, soy de Mali. Este año quiero ir a mi país a visitar a mi familia. Porque hace un año y medio que no los he visto y no sé cómo están. En Koulikoro, mi ciudad, hay muchos campos que dan patatas, cacahuetes, maíz, se hace mucho maíz. Este año quiero ir allí en invierno para poder sembrar y recoger de todo esto en los campos de mi familia y míos. Tenemos caballos y vacas que tiran de las máquinas que tenemos para trabajar el campo.

También tenemos dos o tres perros para que cuiden el campo porque vienen conejos, monos y jabalíes que se comen los cacahuetes. Koulikoro es muy bonito. Tenemos mar para buscar pescado. Otros días nos vamos a bañar en la playa y a hacer una buena comida a la orilla del mar.

CHEICKNE NIARATE

Yo soy Benaissa Aabbass, soy de Marruecos, de Nador, vecino de Melilla.

Desde pequeño he trabajado, por eso he hecho de todo. Cuando era joven, más o menos con 16 años, me levantaba cada día a las seis de la mañana para ir a la plaza de la fruta. Compraba fruta y salía a la calle para vender. Tenía un carro con caballo y vendía plátanos, kiwis, chirimoyas, manzanas, chumbos ...

Cuando llegaba el verano vendía sandías y melones. Vendía sandías que pesaban 12, 14, 15 kilos cada una. Llevaba un machete, cortaba una sandía, la enseñaba a la gente y con buena voz les decía: "¡Mira, mira qué buena! ¡Sangre de toro! ¡Bien roja!". La gente la probaba y siempre me compraba.

Para la venta, yo siempre me colocaba en el Barrio Chino, en las afueras de Melilla, es donde la gente va a comprar porque es mucho más barato que en la ciudad, y van también todos los españoles a hacer sus compras allí. Yo tenía muchos clientes españoles que me compraban cada día.



Informació del centre

Informació del centre

HORARIS

CATALÀ ORAL I:

Grup A: dimarts i dijous de 15.30 a 17 h
(d'octubre a febrer)

Grup B: dimarts i dijous de 20 a 21.30 h
(d'octubre a febrer)

Grup C: dimecres i divendres de 18.30 a 21.30 h
(de gener a maig)

Grup D: dimarts i dijous de 20 a 21.30 h
(de febrer a juny)

CATALÀ ORAL II:

Grup A: dimarts i dijous de 15.30 a 17 h
(d'octubre a febrer)

CURS ADREÇAT A DONES NOUINGUDES:

de dilluns a dijous de 15 a 16.30 h

FORMACIÓ INSTRUMENTAL II:

de dilluns a divendres de 16 a 17.30 h

FORMACIÓ INSTRUMENTAL III:

de dilluns a divendres de 16 a 17.30 h

FORMACIÓ INSTRUMENTAL:

Grup A: dilluns, dimecres i divendres de 20 a 22 h

Grup B: dilluns, dimecres i divendres de 20 a 22 h

Grup C: divendres de 15 a 17h *

GRADUAT EN EDUCACIÓ SECUNDÀRIA:

de dilluns a divendres de 17 a 20 h

PROVA D'ACCÉS A CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJÀ:

dilluns, dimarts i dimecres de 17 a 20 h

PROVA D'ACCÉS A CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR:

Part comuna:

Grup A: dilluns de 18 a 22 h
dimarts de 18.30 a 21.30 h

Grup B: dimecres de 18 a 22 h
dijous de 19 a 22 h

Part específica:

Depèn de les assignatures que hagi de cursar l'alumne.
En la franja horària de 18 a 22 h

PROVA D'ACCÉS A LA UNIVERSITAT:

Part comuna:

Grup A: dilluns de 18 a 22 h
dimarts de 18.30 a 21.30 h

Grup B: dimecres de 18 a 22 h
dijous de 19 a 22 h

Part específica:

Depèn de les assignatures que hagi de cursar l'alumne.
En la franja horària de 18 a 22 h

CASTELLÀ ELEMENTAL:

dimarts i dijous de 20 a 21.30 h

ANGLÈS:

1r nivell: dilluns i dimecres de 18 a 19 h

2n nivell: dilluns i dimecres de 19 a 20 h

3r nivell: dilluns i dimecres de 20 a 21 h

INFORMÀTICA:

Introducció a la informàtica:

Grup A: dimarts i dijous de 16 a 18 h (d'oct. a febrer)

Grup B: dimarts i dijous de 20 a 22 h (d'oct. a febrer)

Grup C: dilluns i dimecres de 20 a 22 h (de feb. a juny)

Taller d'iniciació:

dilluns i dimecres de 20 a 22 h (novembre i desembre)*

Ofimàtica:

Grup A: dimarts i dijous de 20 a 22 h (de febrer a juny)

Grup B: dimarts i dijous de 16 a 18 h (de febrer a juny)

DIBUIX I PINTURA:

Grup A: dimecres de 16 a 18.30 h

Grup B: dimarts de 18.30 a 21 h

Grup C: dijous de 17 a 19.30 h

TALLERS DE PINTURA:

Aquarel·la: dilluns de 19 a 21 h (primer trimestre)

Taller de dibuix i pintura: dimarts de 15 a 17 h
(novembre i desembre)*

Acrílic: dilluns de 19 a 21 h (segon trimestre)

Tècnica d'espàtula: dilluns de 19 a 21 h
(tercer trimestre)

* Cursos realitzats a La Batllòria

PROFESSORAT

Sergi Bernal

Introducció a la informàtica
Ofimàtica
Taller d'informàtica de Form. instr. III

Ana Gonzalvo

Formació instrumental
Català oral I
Accés a la universitat

Marina Pardo

Formació instrumental II
GES
Accés a CFGS

Manoli Gallardo

Formació instrumental
GES
Accés a CFGM
Accés a CFGS
Accés a la universitat

Ana Navarrete (secretaria)

Català oral I i II
GES
Accés a CFGM
Accés a CFGS
Accés a la universitat

Jesús S. Kaso

Dibuix i pintura
Tallers de pintura
Accés a CFGM

Paqui García

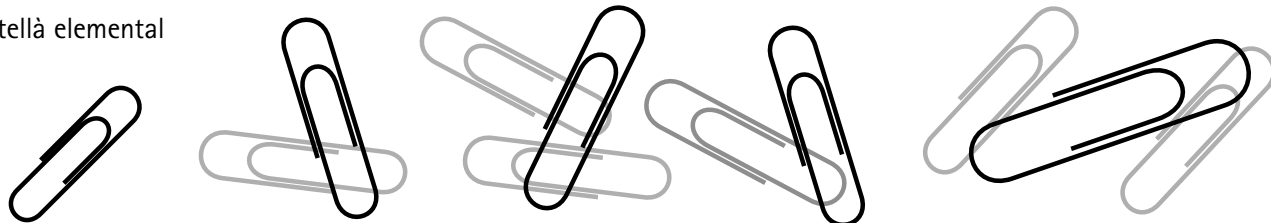
Formació instrumental
Formació instrumental II
Formació instrumental III
GES
Castellà elemental

Marta Palomé

Anglès 1r nivell
Anglès 2n nivell
Anglès 3r nivell

M. Antònia Vilarrodona (direcció)

Curs d'acollida adreçat a dones novingudes
GES
Accés a CFGM



DADES DEL CURS

Matrícules per nivells i mòduls		Prova d'accés a la universitat per a majors de 25 anys	
Català oral I	76	Castellà elemental	24
Català oral II	16	Anglès 1r nivell	17
Curs d'acollida adreçat a dones novingudes	16	Anglès 2n nivell	23
Formació instrumental II	11	Anglès 3r nivell	21
Formació instrumental III	15	Introducció a la informàtica	43
Formació instrumental	26	Ofimàtica	23
Graduat en educació secundària	28	Dibuix i pintura	45
Prova d'accés a cicles formatius de grau mitjà	19	Tallers de dibuix i pintura	50
Prova d'accés a cicles formatius de grau superior	48	TOTAL*	516

*El nombre de matrícules és superior al d'alumnes (457), ja que un mateix alumne pot estar matriculat a més d'un nivell i/o mòdul. Recompte efectuat amb data 22 de març de 2007.

DADES DELS ALUMNES

SEXE

Dones	274
Homes	183

EDAT

de 16 a 25 anys	130
de 26 a 35 anys	106
de 36 a 45 anys	67
de 46 a 55 anys	67
de 56 a 65 anys	60
més de 65 anys	27

NIVELL D'ESTUDIS

Analfabet	6
Sense estudis	38
Estudis primaris	52
Certificat	17
Graduat	60
ESO sense aprovar	44
ESO	42
FP I	33
CF de grau mitjà	31
FP II	26
BUP	17
COU	14
Batxillerat LOGSE	25
CF de grau superior	4
Universitaris	47
No consta	1

SITUACIÓ LABORAL

Treballa	242
Aturat	91
Mestressa de casa	63
Jubilat/pensionista	36
Estudiant	14
Altres	11

POBLACIÓ DE RESIDÈNCIA

Sant Celoni	293
Santa Maria de Palautordera	40
Riells Viabrea	24
La Batllòria	21
Vallgorguina	17
Breda	11
Llinars del Vallès	8
Sant Esteve de Palautordera	8
Gualba	6
Cardedeu	5

Hostalric	5
Campins	4
Arbúcies	3
Fogars de Montclús	2
Montseny	2
Sant Pere de Vilamajor	2
Barcelona	1
El Figaró	1
Granollers	1
Mollet del Vallès	1
Sant Feliu de Buixalleu	1
Sant Antoni de Vilamajor	1

PROCEDÈNCIA

Espanya	313
Marroc	54
Bolívia	9
Equador	6
Gàmbia	6
Senegal	6
Xile	6
Brasil	5
Romania	5
Xina	5
Colòmbia	4
França	4
Polònia	4
Argentina	3
Cuba	3
Guinea	2
Mali	2
República dominicana	2
Rússia	2
Uruguai	2
Alemanya	1
Algèria	1
Bèlgica	1
Bulgària	1
Estats Units	1
Filipines	1
Gran Bretanya	1
Hondures	1
Hongria	1
Índia	1
Mèxic	1
Pakistan	1
Perú	1
Ucraïna	1

Crònica d'activitats

Convocatòria del 6è concurs de postals nadal·lenques, novembre de 2006

La sisena edició d'aquest concurs va reunir 17 obres que van estar exposades a l'escola de l'11 al 15 de desembre. Segons la votació realitzada pels alumnes del centre, la guanyadora va ser l'obra presentada per Maryory Pemberty, alumna del curs de Català oral. Aquesta postal serà utilitzada per felicitar el Nadal del 2007.

Presentació de l'Agenda Llatinoamericana Mundial 2007, 14 de desembre de 2006



En col·laboració amb la comissió de l'Agenda Llatinoamericana, el centre va presentar a la sala petita del Teatre l'Ateneu l'edició d'enguany de l'agenda, que porta per títol *Exigim i fem una altra democràcia*. Durant l'acte es va projectar el documental *15 anys de revolució*, que explica la història i l'objectiu de l'agenda. També es va comptar amb la presència de membres de l'ONG PROIDE de la Salle, que van mostrar imatges i van explicar l'experiència del seu viatge a Guatemala on havien realitzat un projecte de recolzament educatiu i econòmic el passat estiu.

Sortida al teatre, 16 de desembre de 2006

En l'activitat del primer trimestre, un total de 56 persones entre professors, alumnes i acompanyants, van anar al Teatre Nacional de Catalunya per assistir a la representació de l'obra d'Àngel Guimerà *En Pólvora*,

amb la qual l'autor -sense renunciar al drama amorós- s'inicia en el tractament de la temàtica social a través de les lluites entre amos i obrers a l'inici de la revolució industrial a Catalunya.

Festa de Nadal, 21 de desembre de 2006



Per acabar el primer trimestre, vam celebrar la festa de Nadal durant la qual va tenir lloc el setzè concurs de pastissos i postres nadalencs. Les guanyadores del concurs -al qual es van presentar tretze participants- van estar Carme Márquez, amb el premi al gust, i Lavínia Fàbregas, amb el premi a l'originalitat.

En el transcurs de la festa també es va donar a conèixer la guanyadora del sisè concurs de postals nadal·lenques, Maryory Pemberty.

Convocatòria del quinzè concurs per a la portada de la revista Suar Tinta, gener de 2007

En el concurs d'enguany han participat dues persones que han presentat un total de cinc obres. La portada guanyadora ha estat elegida pel claustre de professors. Les obres participants s'exposaran a l'escola després de donar-se a conèixer la portada guanyadora en l'acte de presentació de la revista.



Ajuntament de Sant Celoni

Amb la col·laboració de:

CRAY VALLEY



CAIXA LAIETANA



Caixa de Manlleu